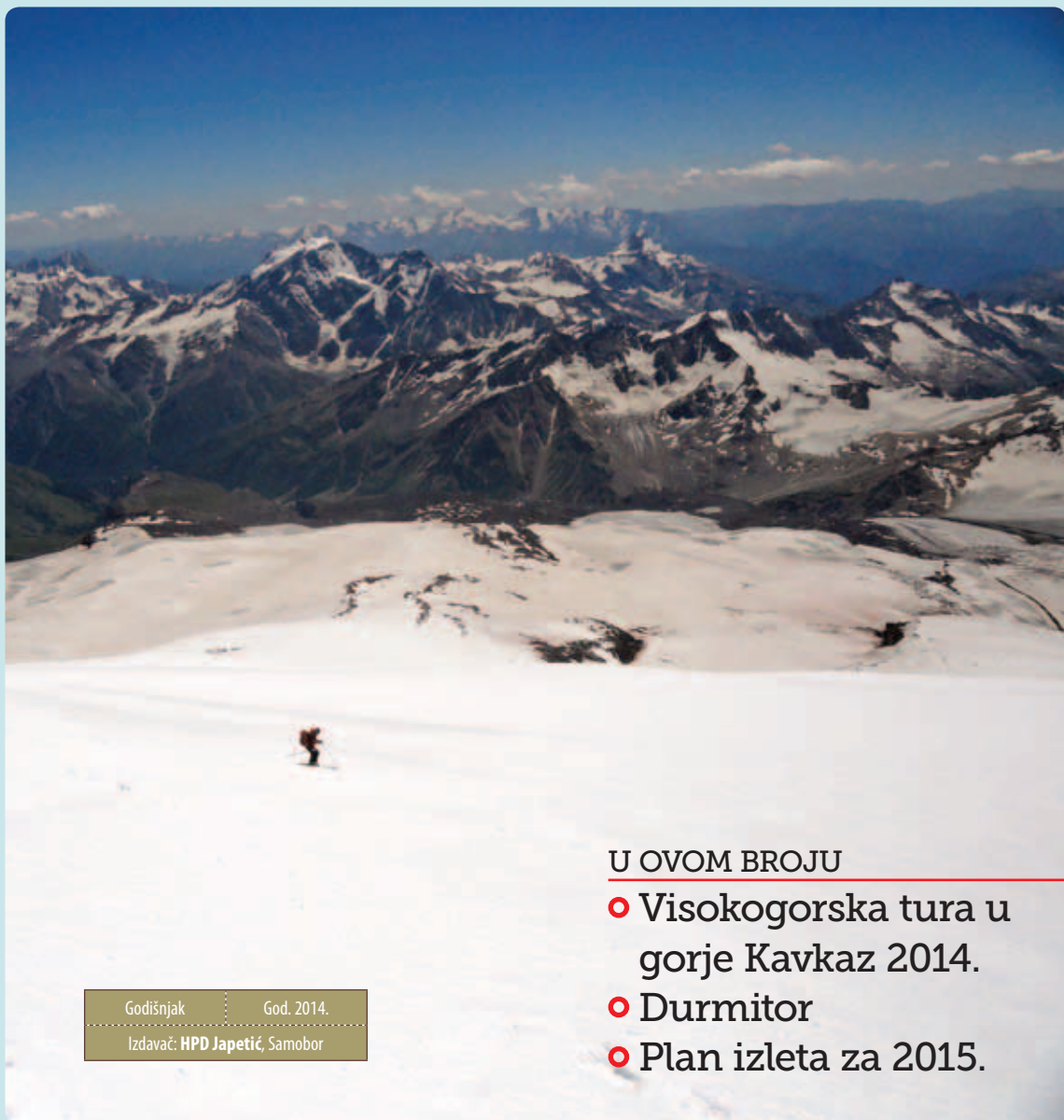

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ" SAMOBOR, HRVATSKA

U OVOM BROJU

- Visokogorska tura u gorje Kavkaz 2014.
- Durmitor
- Plan izleta za 2015.

Godišnjak

God. 2014.

Izdavač: HPD Japetić, Samobor

Šoićeva kuća

- otvorena je sve dane osim ponedjeljkom
- nema noćenja
- tel. u domu: 01/ 3384-164
- Od Samobora do Malog Lipovca vozi autobus, a postaja je 200 m iza Šoićeve kuće
- prilaz: od Samobora (Rudarska draga) preko Palačnika i Velikog dola, 2:30 h
- Šoićeva kuća je odlično polazište za uspone na Veliki dol, Oštrc, Lipovec-grad, Japetić, Veliki Lovnik i Noršić Selo

Japetićeva 2014.

Uvodnik napisao: Antun Pavlin, predsjednik HPD 'Japetić'

Peti broj našega Japetića potvrđuje da je društveni rad i okupljanje članstva dogovoren na početku godine gotovo u potpunosti ispunjen. Sva glavna zbivanja i akcije popraćena su odličnim odazivom naših članova, ali i sredine u kojoj živimo i djelujemo. I ne samo to! U dobrom japetićanskom duhu otvorili smo i neka nova poglavlja o kojima možete čitati na stranicama što ih listate. Treba reći da su prošle četiri godine te da je u veljači održana Izborna skupština poslije koje nije bilo velikih promjena u Upravnom odboru Društva. Novu svježinu unijeli su Tamara i Hrvoje pa se nadamo da ćemo u sljedećem mandatu riješiti i dio gorućih problema koje muče naše društvo.

U protekloj godini planinari-lo se i hodalo uzduž i poprijeko Europe i Lijepe Naše. Od Kavkaza, Gruzije, Slovenije, Crne Gore, Bosne i Hercegovine do naših planina. Oživjela su brda oko Šojke svake subote zahvaljujući trkačima Šojkine zimske lige; lunjalo se po Hvaru, Cresu, Lošinj i Krku. Vježbale penjačke tehnike naših alpinista po zahtjevnim smjerovima slovenskih Alpa, hodalo po markiranim i nemarkiranim stazama, školovala nove generacije japetićanaca. Pojedinačno i u grupi, autobusom i autom odlazilo se do podnožja planina sve u želji da se osjeti i živi s planinom barem jedan trenutak u užurbanom tempu koji nas sve više udaljava od iskonske prirode. Pa ipak i ovo suvremeno doba novih tehnologija omogućuje nam da se sve zna o društvenom

životu Japetića pa tko nas zaista želi i virtualno slijediti, uključuje se u našu priču na društvenim mrežama Facebooka i Twittera uz već postojeću internetsku stranicu Japetića. Malo koji mlađi član nema svoj profil, a dio osobnog profila je i Japetić. Suvremen način komuniciranja ima i svoju drugu stranu koja se očituje u našim prostorijama četvrtkom. Treba iskreno priznati da su društveni sastanci manje posjećeni nego ranije i da uglavnom isti ljudi dolaze i druže se na njima. Kako privući članove na češći dolazak, ne znam. Možda upravo na društvenim mrežama potaknuti jedni druge na susret četvrtkom.

Sljedeće godine očekuje nas i jedna velika društvena akcija. Tragom prvog planinarskog pohoda po Samoborskom gorju. 17. svibnja obilježavamo 140 godina

planinarstva u Hrvatskoj. Nositelj događanja je HPS, a mi smo suorganizatori što znači motiviranje članstva i angažman u najboljem japetićanskom ozračju! Pozivamo vas, dragi japetićanci, da nam se pridružite u aktivnostima oko pripreme i provođenja pohoda. Dođite na naše sastanke četvrtkom u 20h u Starogradsku 15, pratite naše informacije na mrežnim stranicama HPS-a i Društva te društvenim mrežama kako bismo ovom važnom obljetnicom privukli što više planinara u kolijevku hrvatskog planinarstva, u Samobor i Samoborsko gorje.

Prema vrhu Kazbeka

Elbrus

Tekst: Mirjana Klarić

Kavkaz je planinski lanac dugačak cca 1500 km, proteže se od obala Crnog mora na zapadu do obala Kaspijskog jezera na istoku. Sjeverozapadnim dijelom prolazi kroz Rusiju, jugozapadnim Gruzijom, a istočne padine gorja se spuštaju u Azerbajdžan. Ovo je područje politički kako kroz povijest tako i danas, vrlo nestabilno, osobito od razdoblja raspada SSSR-a kada su mnoge zemlje ovog područja krenule u borbu za samostalnost. Sjeverna i Južna Osetija, Abhazija, Kabardino-Balkarija, Čečenija.... sve su to područja o kojima smo slušali u vijestima zadnjih desetak godina. Neki su nas pitali jesmo li ljudi da idemo tamo gdje će nas oteći, pokrasti, pretući ili tko zna što. Nije nam bilo svejedno.

Nakon prošlogodišnjeg Mont Blanca logičan je odlazak na Kavkaz, Elbrus, 5642 metara „drugi“ najviši vrh Europe. Prilikom objave plana „Visokogorske ture u gorje Kavkaz 2014.“ početni interes je iskazalo gotovo 20 članova Društva. Šarolika skupina različitih predispozicija, znanja, godina, interesa i iskustava. Na put nas je krenulo šestero,

podijeljeno u dva osobna auta. Prva ekipa krenula je iz Samobora 26. srpnja 2014., u sastavu Božo Nikl, Goran Hudec i moja malenkost. U drugoj ekipi, koja je zbog tehnički komplikacija krenula 01.08.2014., bili su Igor Kuzmanić, Neven Govedarica i Orsat Kratožil.

Generalni koncept je bio da prvi dio ekipe popne Elbrus i vraća se doma, a drugi dio, koji si može priuštiti duže izbjivanje s posla ili drugih obveza, poslije Elbrusa popne Ushbu u Gruziji, pa potom nešto u Turskoj, Albaniji...i još kojekuda.

Kaže se da čovjek snuje, a Bog određuje...

Putovanje smo isplanirali u prvoj varijanti preko Srbije, Rumunjske, Ukrajine i Rusije, a potom bismo na terenu izvidili možemo li se vratiti preko Gruzije i Turske. Međutim, ratni sukobi u Ukrajini su eskalirali i svakim danom je bilo sve jasnije da nećemo moći tim putem.

Slijedeća varijanta je bila Srbija, Bugarska, Turska, Gruzija, Rusija i istim putem natrag. Pomalo nas je bio strah ove dionice, ali više nismo imali izbora pa smo počeli istraživati sve dostupne informacije, osobito o Gruziji kao najvećoj neuralgičnoj točki putovanja.

Pripreme

Još tijekom zime 2013.-2014. Igor je pripremio ambiciozan plan kondicionih priprema kojeg se baš nismo pridržavali, ali smo imali postavljene kriterije o brzini napredovanja na pojedinim dionicama tu, veli on, po kvartu. Postavljene vrijednosti sam vrlo brzo ostvarila i nastavila trčanja po našim bregima kad god sam imala priliku. U proljeće je Goran iskazao interes da ide s nama u okviru svog projekta obilaska vulkana na svim kontinentima. Nakon prošlogodišnjeg Kilimanjara - Tanzanija (5895 m) i Damavanda – Iran (5670m) došli smo mu „ko as na cenera“. Goranu nismo trebali za kondicione pripreme jer je on dugogodišnji trkač, maratonac i Ironman. Od njega smo mogli samo učiti, ali imao je on što naučiti i od nas. Snijeg i dereze su njegova slaba točka. Usljedilo je ne-

koliko zimskih tura i zajednički odlazak na Grossglockner ...i spremni smo za put, valjda jesmo ☺.

Polazak

U subotu, 26. srpnja, ranom zorom krećemo prema Srbiji (kao i tisuće Turaka iz zapadne Europe), Bugarskoj, Turskoj, Gruziji i Rusiji. Put od cca 3600 km u jednom smjeru. Kronologija putovanja osobnim autom u pet dana i kroz pet država, raznolikost zemalja koje smo proputovali i naših doživljaja vezanih uz njih nadilazi mogućnosti prostora u ovom časopisu pa ću sve svesti na ono najbitnije.

Na putu smo bili od 26.07.do 09. 08. 2014. U pristupu do podnožja - Terskola vozili smo pet dana, prelazeći prva tri dana dnevno od 1000 do 1200 km, dok ulaskom u Gruziju i Rusiju tempo bitno opada. Smjenjivali smo se za volanom po principu kad je nekome dosta, predaje volan slijedećem. Zastavljamo se uglavnom na benzinkama radi tankiranja, pokoje kavice, protezanja nogu i brzo nastavak dalje. Jedemo uglavnom u, ili pokraj auta, u kojem često i spavamo. Spavamo i na plaži, u šatoru uz obalu rijeke u hostelu.

30. srpnja, srijeda

Spavamo u autu, u Rusiji negdje iz Vladikavka (Sjeverna Osetija). Ranom zorom budi nas lavež pasa. Pred nama je još jedna nova republika odcjepljena od Rusije Kabardino - Balkarija s glavnim gradom Nalcik-om. Ovdje smo kao i u Gruziji u potrazi za kartama područja, a nadamo se Elbrusa i regije. Uspješno obavljeno, karta je v žepu.

Konačno, danas trebamo stići do jednog od glavnih ciljeva – Bakšan doline i našeg hotela u Che-

getu, Treskol. Smještaj u hotelu je uvjet za lakše dobivanje Ruske vize, a vjerujte i paše nakon putovanja od 5 dana i spavanja u kojekakvim uvjetima.

Stižemo u ranim popodnevrim satima. Provjeravamo put do Azau-a (donje stanice kabinske žičare), mogućnosti nabave kruha „za gore“, tražimo bankomat. Dogovaramo s agenticom smještaj za dane uspona na Barell hut-u, potom za drugi logor u okolici doma Prijut 11. Pakiramo opremu za uspon i napokon uživamo u tušu, urednom i čistom krevetu i toploj večer. Prognoza vremena za cijeli tjedan izvješena u auli hotela kaže da se noćna temperatura kreće od minus 13 do - 18 stupnjeva, ali nas očekuje ipak relativno stabilno vrijeme. Moramo biti brzi, mislim si, i dobro se obući.

31. srpnja – četvrtak

Napokon krećemo „prema gore“. Obilan i odličan hotelski doručak kao dobra baza za napore koji su pred nama i posljednji pošten obrok u slijedeća 3-4 dana. Doduše, tada toga još nismo bili svjesni. Kabinskom žičarom dolazimo na 3500 m, otuda pješice do 3800 na Bačvica plato gdje nam je baza za danas. Po smještaju i kratkom razgledu okoline idemo na prvi aklimatizacijski uspon do cca 4300 m. Lijep sunčan dan, a krajolik te ostavlja bez

daha. U krugu od 360 stupnjeva cakle se snježni vrhunci veličanstvenog gorja Kavkaz koji se ukazao pred nama u svojoj veličini i raskošnoj ljepoti. U gorju je 10 vrhova koji su viši od 5000 m, a među njima najviši Elbrus, naš cilj. Impozantan i kako se tada činilo, na dohvat ruke, kočeperio se dvoglav vrh Ushba (4710 m) kojeg zovu Materhornom Kavkaza. Mi ćemo ga promatrati danima u nadi da će se naš drugi tim za koji dan popeti na vrh.

Na aklimatizacijskom usponu zadržavamo se na visini od cca 4200 m u kontejnerima Gorske službe spašavanja. Usput saznajemo da je ove godine na Elbrusu poginulo već 5 osoba. Na pitanje zašto, gosrki spašavatelji kažu da ljudi ne slušaju, forsiraju, a da je planina surova. I sami smo se uvjerali da nije tehnički zahtjevana i da je ovdje čovjeku najveći neprijatelj on sam, u kombinaciji s vremenskim uvjetima. Ubrzo smo se i sami u to uvjerali. Na našem spustu prema baznom logoru počeo je padati snijeg, potom se i vidljivost bitno smanjila... bjelina u svim smjerovima. U takvim uvjetima nije neobično da se izgubi orijentacija i ode u krivom smjeru pa se završi u pukotinama okolnih ledenjaka.

01. kolovoza – petak

Polazak na drugi višinski logor, na 4100 m, imamo rezerviran smještaj u kontejneru. Vrijeme je opet prekrasno, a mi ne idemo dalje sve do popodneva, dok se Božo malo oporavio. Penjemo se do nekih 4600 m i vraćamo nazad. Ako bude sve u redu, suta prije zore krećemo prema vrhu.

02. kolovoza – subota – vrh

I doista, u dva sata iza ponoći izlazimo iz kontej-

nera u prekrasnu zvjezdanu, hladnu i zasad mirnu noć. U daljini se nižu sićušna svijetla čeonih lampi penjača, ali i velika svijetla snježnih vozila. Ratraci rade svom snagom. Neki ljudi iz kojekakvih razloga ne žele ili ne mogu hodati iz svojih baznih logora, pa se dio puta do visine od cca 4800 metara, odvezu ratrakom. To može dosta ubrzati uspon, ali i ne mora, u što smo se ubrzo uvjerali. Ratrak je naime, neke već oko 3 ili 4 sata ujutro vozio i natrag. Očito im organizam nije podnio tako brzu promjenu visine. Put kojim trebamo ići je dobro „ispeglan“ gusjenicama ratraka i uočljiv po svjetlima čeonih lampi penjača ispred i iza nas. Snijeg je leden i Goranu to predstavlja veliki napor, sporo se krećemo. Boži i meni presporo i smrzavamo se. Nakon dva sata hoda Goran odlučuje da mu je prenaporno (nije vješt u derezama i na ledu) i vraća se natrag. Mi potom ubrzavamo ritam da se ugrijemo i stanje se malo popravilo ali ipak čitav put do vrha i natrag do sedla je užasno hladno, zubi mi cvokću. Božo nosi i skije na ruksaku jer je snijeg preleden da bi se penjao na njima. Na sedlu, na 5300 m, ostavlja ruksak i skije. Od sedla prema vrhu pred očima nam je samo uspon i nepregledna bjelina, koja se svladavanjem jednog dijela uspona samo prelijeva u novu bjelinu...

Dolaskom na vrh uzdasi olakšanja jer napokon smo stigli i mukama je kraj. Ili barem većem dijelu muka. Vidici su bezvremenski, okružuje nas bjelina Kavkaskih vrhunaca i plavetnilo neba. Čestitke i želja da nas netko slika. Jedina osoba koja se u tom trenu zatekla na vrhu je bio muškarac, koji je čim je stupio na vrh, legao i spava. Budimo ga poslika nas i ponovo legne, mi se pakiramo i odlazimo, uskoro stižu i drugi penjači. Poslikali smo se sa zastavom Društva i našeg sponzora tvrtke SAMOBORKA d.d. Trebale su tu biti i zastave Zvečeva, Arala, Dama tonera, ali njih je trebao ponijeti Igorov tim koji nas na žalost još nije stigao. Na vrh smo se penjali osam sati. Ja sam se potom spustila s vrha do drugog logora (4100 m) za nešto više od četiri sata, Božo brže jer je od sedla prema dolje napokon skijao. Po dolasku u bazu, mrtva umorna i gladna padam u krevet a i Božo spava. Goran ide ispitati kada vozi zadnja žičara za dolinu da vidimo možemo li izvesti evakuaciju još danas. Na žalost, zadnja kreće u 17 sati, a mi smo previsoko da bi se spakirali i spustiti se još 600 m visinske niže.

Povratak

Ujutro se pakiramo i spuštamo prema žičari stanica Mir na 3500 m. Vrijeme je, začudo i dalje lijepo. Nisam se usudila nadati takvim vremenskim

uvjetima. Spust u civilizaciju, pivica, kupanje, topla hrana, neki sitni pokloni za obitelj i put prema Gruzijskoj granici. Dolaskom u Vladikavkaz, na trenutak nam se iza oblaka otkriva gruzijski gorostas Kazbek (5030 m) kojeg bi bilo lijepo popeti, ali sada nemamo vremena za to. To će odrađiti Igorova ekipa, s kojom smo se napokon sreli u srcu Gruzije, razmijenili informacije, podijelili im ostatak hrane, opremu, karte i sve što nama više ne treba i nastavili povratak.

I na kraju, oduševljeni smo našim putovanjem, nijedna zla slutnja se nije ostvarila, nismo imali nikavih problema na putu (osim uspješno popravljenih kočnica u Gruziji). U Bugarskoj nas nisu pokrali, u Gruziji nas nisu oteli, u Rusiji ni carinici ni policajci nisu tražili mito. Popeli smo se na 5642 metra, prošli autom 7178 km, osjetili čari drevne Gruzije, tajnovitost Istoka i zagonetnost euro-azijske metropole Istanbula i još puno toga....

A planine....nezaboravne i svakako vrijedne ponovnog dolaska. Od zemalja kojima smo proputovali, najviše smo stregili od Gruzije, a ona nas je najviše oduševila i voljeli bi je ponovno posjetiti. A tek gruzijsko vino....

Više možete pročitati na japetićevoj facebook profilu KAVKAZ 2014.

*Elbrus - najviši vrh Europe, Rusija – 5642 m
02. kolovoz 2014.*

Gruzija

(Kazbek, Ushba)

Tekst: Igor Kuzmanić

Glavni cilj sezone 2014. bio je uspon na Ushbu (Zapadni Kavkaz 4.710m).

Odredili smo da idemo u malenom kompaktnom sastavu: Orsat Kratofil, Neven Govedarica i ja. Plan je bio pristupiti Ushbi s gruzijske strane, zaobići planinu sa zapadne strane, prijeći u Rusiju i preko platoa Ushbe popeti se na sjeverni vrh, s time da bi jedan član tima ostao u logoru na platou, a dvojica koja bi se bolje osjećala napala bi vrh. No,....

Kao aklimatizacijsku pripremu uspona na Ushbu otišli smo na uspon na Elbrus (5642 m) u Rusiji. Neven je ostvario svoj cilj na Elbrusu: popeo se na vrh s boardom na leđima i potom se spustio od vrha pa sve dokle je bilo snijega. Orsat i ja smo pak

‘omanuli’ vrh. Prvog dana uspona ja sam neoprezno upao u rupu s vodom, tako da sam naredni dan proveo sušeći gojzerice i stoga preskočio aklimatizacijski uspon na 5.000 metara. Na dan uspona sam platio ceh tom preskakanju aklimatizacije: jednostavno sam bio prespor i na nekih 5.200 metara okrenu sam se nazad. Orsat je pak na dan uspona odmah na početku osjetio ozeblina na ruci što je bio dovoljan razlog za povratak.

I tada je krenuo show: mene je još na brdu uhvatila viroza s povraćanjem i mučninom, a kada smo se spustili u Cheget, podnožje uspona na Elbrus, sve je prešlo na Nevena tako da se jednu noć družio s laborom.

U Rusiji smo pratili prognozu za Ushbu i vidjeli da nam vrh nažalost bježi: zavladała je jaka ciklona s izuzetno visokim temperaturama koje su zbog lavina i odloma seraka uspon na Ushbu pretvorile u igru ruskog ruleta s previše metaka u bubnju.

Čekajući promjenu uvjeta na Ushbi, odlučili smo se popeti na Kazbek u Istočnom Kavkazu.

Na dan uspona je moj i Nevenov virus došetao i do Orsata tako da je on, inače najjači član tima, zbog povraćanja i mučnine odustao od uspona nakon sat vremena te proveo dva dana u krevetu. Neven i ja ispenjali smo Kazbek u alpskom stilu (bez korištenja džipova i konja), s time da smo na

gornjem ledenjaku bili u navezu, a sve ostalo smo obavili nezavisno u dva paralelna solo uspona.

Kazbek nije tehnički zahtjevan, zanimljiv je i raznolik, gornji dio uspona je nešto zahtjevniji, treba paziti na serake te na kamene lavine ako se ide u pogrešno doba dana. Nije 'ubijen' komercijalizacijom, tako da ga preporučam svakome.

Nakon spusta u dolinu (Orsat se donekle oporavio i zadnji dan popeo prema nama da pomogne u spuštanju opreme) produžili smo u Mestiu u podnožje Ushbe da barem snimimo pristup i logistiku za neku drugu priliku. Obavili smo jedan trekking do ledenjaka i podnožja, i to je bilo to.

Tamo nam je virus zadao konačan udarac: bolestina se vratila na mene, na nju se zalijepio herpes i nekakva infektivna upala tako da su me dečki dovukli do Batumija. Tamo sam završio na hitnoj s nekoliko injekcija i šaku lijekova. U Batumiju (Gruzijska luka na Crnomorskoj obali) zadržali smo se dva dana dok nisam bio sposoban za vožnju. Potom su me Orsat i Neven kao vreću kumpira preko Turske, Bugarske i Srbije dovukli doma.

Otpali su nam planirani usponi u Turskoj i Albaniji, no brda su ostala tamo, a valjda će biti i još koja prilika.

Više fotografija s ture i uspona na FB stranici: Kavkaz 2014 Samobor.

Postoji zemlja koja ne postoji – Gruzija

Tekst i slike iz Batumija: Goran Hudec

U Michelinovom vodiču nema Gruzije! U Garminu, reče žena k'o iz topa: *Imamo cijeli svijet, osim Gruzije...* Po Gruziji se puca, četvrtina zemlje je u ratu, tu su Suhoje rušili... Tko zna koje i čije naoružane bande švrljaju okolo i samo čekaju da nas ufate i iz čarapa istresu posljednji cent.

U hladu je 35 stupnjeva, ali pred granicom hladna nema. Ispraćaju nas mrki turski graničari i na dobrome engleskom dobrodošlica gruzijskog carinika.

Instinktivno vozimo sporije, ogledavamo se. Bilo je to dosta razumno jer smo uskoro pokraj ceste vidjeli krave kako slobodno pasu uz rubnjake. Malo poslije ugledali smo ih i na cesti. Moja prva impresija - Gruzija, nigdjezemska, zemlja je slobodnih krava.

Krećemo prema Batumiju. I dalje prizemnice... Neke se dosta teško drže zbog klimavih zidova, druge su nešto čvršće. Raslinje je mediteransko, djeluje pomalo neobično bez kamenoga okvira na koji smo navikli. Povremeno između kućica strši pokoja peterokatnica, neke su starije ali... evo i novijih. Odjedanput smo među 20-katnim novogradnjama. Nalikuju na lasvegašku arhitekturu.

Kamo smo mi došli? Gruzija, Batumi...

Uz more kilometrima je duga plaža, odvojena šetnicom od niza hotela. Lutamo iznenađeni svakom novom zgradom. Ovdje su maštoviti arhitekti pronašli kupce dubokih džepova.

Pala je noć. Mi umorni i gladni sjedamo u restoran pokraj jezerca. Na razglasu Freddy Mercury... mlazovi vode iz fontane plešu u koreografiji reflektora. Večera, gruzijsko crno... Sljedeći trenutak pojavila se laserska projekcija plesača na oblaku magle iznad fontane... Gruzijsko crno...

Osim kasina i *institucija socijalnog druženja*, ali nismo u Amsterdamu pa nema izloga, u Batumiju se podižu mnogobrojne stare crkve. Vidjeli smo ih u raznim fazama izgradnje - samo armirano-betonske ljuske, beton presvučen kamenom, a neke su bile gotovo završene, obložene lijepim, starim, patiniranim kamenom. Ovdje nema muljanja, svaka centrifuga za pjeskarenje ima ljestvicu i možete izabrati izgled star 470 godina, ili 1320... ili pak kamen od prije 3800 godina.

Stara grčka utvrda Goria (aha, ime Gruzija potječe iz stare Helade!) i Batumi su iza nas. Cesta koja povezuje dva najvažnija grada u državi suzi-

Tbilisi

la se na dva traka puna zakrpa. Nema rupa, nema pregustog prometa, tako da nas to ne opterećuje.

Vozimo se pokraj Abhazije, čini se da se tamo situacija smirila. *Putin si je zel kaj je štel*. Naravno to se ne dopada Gruzijcima. No živi se dalje...

Gruzija i Gruzijci su od doba Ahejaca bili su sladak plijen i Grcima i Rimljanima (njima je trebalo pet legija da zadrže svoju *sandalu* na ovom tlu), Perzijancima, Mongolima, Osmanlijama ili burgundskim crnim vitezovima... pa onda Sovjetima i Rusima. Jesu li danas svoji? Na čiji znoj miriše novac kojim se grade kasina u Batumiju i izgrađuje Tbilisi?

Široka ravnica podsjeća na dolinu rijeke Po. No zapuštenija je i lošije obrađena. U selima kroz koja se vozimo kuće su skrivene iza živica i skromnije su. Novogradnje se dobro skrivaju. Uz cestu su na nekim mjestima postavljeni pultovi s voćem. Ekološkim. Ovdje još nema industrijskih plantaža.

Očekivali smo plantaže čaja i vinograde, ali one su negdje drugdje.

Dok se penjemo prema razvodnici koja dijeli crnomorski slijev od kaspiskoga, cesta se *zavukla* u hlad kanjona. Obronci su strmi i po njima krave, u maniri koza, brste travu. Rijeka je brza, predivno žubori, plitka je, može se prijeći. Voda baš i nije za piće, oko nas su krave (već smo se naviknuli na njih na svakom koraku, uključujući i ceste) i nekoliko svinja.

Večer nas zatječe u vožnji pokraj Gorijsa, rodnog mjesta Josifa Visionaroviča Džugašvilija. Nemamo ni volje ni vremena ni interesa da pogledamo jedan od posljednjih Staljinovih spomenika. Ovdje je visoravan, pitoma ravnic... Cijeli život mislio sam da je Gori negdje u planinama, da je Staljin svoju bezosjećajnost razvio dok je kao dječak brčinama rastjerivao orlušine iznad stada kozlića. Bilo je drukčije.

Pao je mrak. Od divne doline Kazbeka nismo vidjeli *niš*. Cesta se u jednom trenutku pretvorila u gradilište i mi smo oprezno, oslanjajući se na opip, prilazili Rusiji. Na granici iznenađenje se zvalo pasoš za automobil - dvije stranice formulara ispisanoga sitnim (ruski na ćirilici) slovima. Mora biti popunjen bez pogrešaka, inače ništa od izlaska iz Rusije, ili za auto, ili za mene ili za oboje. Ni jedna od ovih opcija nije se uklapala u moje planove i dao sam sve od sebe da formular ispunim besprijekorno. Uspjelo mi je za manje od dva sata.

Nekoliko dana poslije... Neki - Mirjana i Božo s vrha Elbrusa, a neki tek su prstom upirali u njega. Vraćali smo se u Gruziju... nigdjezemsku.

Sad smo znali da postoji, da u njoj žive ljubazni i topli ljudi, da je to zemlju predivnih krajolika i velikih kontrasta. Cilj nam je bio Tbilisi, stara prijestolnica.

Na granici, dok su pedantni graničari raščlanjivali našu dokumentaciju, zanoćilo je. Papiri su u redu. Ljubim zemlju gruzijsku. Poznatom cestom gradilištem penjemo se, ovaj put sa sjevera ali ponovno noću, dolinom Kazbeka. Najljepšu dolinu dva puta nismo uspjeli vidjeti.

Noćimo pokraj napuštene benzinske crpke. Njih je u Gruziji gotovo kao ljekarna u Rusiji. Ili kockarnica u Hrvatskoj.

U Tbilisi se ulazi autocestom sa sjevera pokraj stare prijestolnice Mtshketa na rijeci Mtkvari. Grad od milijun i pol stanovnika polako nam se otkriva. Prizemnice u predgrađu, pa socrealistički blokovi zgrada i naravno, u Gruziji ništa nije nemoguće, grozd bijelih divovskih školjaka. U gradu je promet rijedak, a parkiralište koje se naplaćuje (za nas je to samo nekoliko *larija*) prazno. Stali smo točno pokraj futurističkoga mosta simboličnoga imena *Most mira*.

Preko puta je prostrani park s jedne strane omeđen modernom postajom žičare koja vozi do stare tvrđave. Pokraj rijeke maštovito je uređen park, a na drugoj obali gotovo vertikalna stijena. Tamo je nad gradom smještena predsjednička palača. Treću stranu parka zatvara gradilište – izgleda kao svinuta olovna vodovodna cijev, *colerica* (samo sto puta veća) odrezana s obje strane i odbačena. To je budući muzej.

Dio stijene u elitnome gradskom središtu pretvoren je u vježbalište za FreeClimbing. Mnogo je hvatišta raspoređeno duž desetak metara visoke i dvadesetak metara široke litice...Ma ne možemo vjerovati.. opipavamo je... Pa to je staklenoplastična stijena. Što je u ovoj zemlji pravo, a što kulisa?

S vrha stijene predivan je pogled na staru gradsku jezgru. Ovdje su pronađeni tragovi prvih ljudi koji su tu živjeli prije oko 4000 godina, ali grad je – prema legendi – 458. godine osnovao kralj *Vakhtang Prvi Gorgasali*, privučen vrućim sumpornim izvorima. Odatle i ime gradu, od starogruzijske riječi *tbili* – vruć.

S druge strane rijeke na vrhu brda je tvrđa. Crvena opeka kao da je osvježena uređajem za pje-

skarenje podešenim na 500. godinu. Brežuljak do nje ukrašava futuristička građevinska instalacija.

Ispod njih se prema rijeci, preko dijelom još očuvanih bedema, nalazi stara gradska jezgra. Dio građevina blista kao da je ispod čekića star, dio zgrada pokriven je jutenim zastorima. Obnavlja se na sve strane. Te će građevine tek postati *stare*, a ostatak grada jest star.

Turisti kaplju iz svojih hotela i hostela. Slijevaju se u ulice i uskoro u valovima zapljuskuju bedeme i poplavljuju muzeje, crkve i kafiće...

Na izlazu iz grada veliki je shopping centar. U prizemlju je odlično opremljen Carefour. Ova ocjena sigurno je uvjetovana impresijom nakon širokogrudne degustacije vina... Izvrsna su. Ne znamo koje odabrati s dugog niza polica. Najradije bih uzeo *šteku* onoga crnog, ali to bi sigurno *oduševilo* turske carinike. Ostale police također su raskošne... izbor začina je kao da smo ušli u teheranski *veliki bazar* ili istanbulski *Misir Carsisi*.

Noćimo pod šatorima pokraj planinske rijeke. Dobili smo i priliku za osvježanje. Ovdje srećemo drugi dio ekspedicije – Igora, Nevena i Orsata. Mi smo jako dobro informirani i pomalo važni.

Posljednje larije pretvaramo u kalorije. Hrana je dobra, a cijene za nas povoljne. Božo hoće ribu, Mirjana je hrabro naručila (i pojela) jelo neobičnog izgleda i imena *hačapuri*, a mene su privlačile kombinacije kuhane janjetine s povrćem.

Odlazimo. Kroz bambusov šumarak jer u Gruziji ništa nije nemoguće, i napuštamo zemlju koja ne postoji. Naravno, uskoro će Gruzija biti i u *Miche-linovim* vodičima i u *Garminovim* kartama. I u zelenoj karti osiguranja.

Ali hoćemo li tada moći pronaći Gruziju?

Durmitor

Tekst: Maja Štefković i Martina Biščan

Ukratko: jutarnja gimnastika-doručak-planinarenje-pivo/malinovac-večera-pivo/malinovac-kartanje-spavanje.

Proširena verzija: Postoje mjesta koja zauvijek osvajaju i uporno zovu natrag vraćajući slike, mirise i okuse. Možda to i nije tako neobično kada je priroda neopisivo lijepa, hrana božanstvena, a domaćini prijateljski raspoloženi. Durmitor... Osvojeni njegovom ljepotom; teško je dočarati što su osjetila doživjela na tom predivnom putovanju. Možda je stvar u danom trenutku, u kemiji?

Putovanje do našeg prvog odredišta, Šćepan Polja, proteklo je u razgledavanju krajolika kroz prozor auta uz usputno stanjanje jednog dijela ekipe u Jajcu a drugog u Sarajevu. Nakon tulu ma dobrodošlice, vedri i naspavani, krenuli smo ploviti jednim od najljepših kanjona, kanjonom Tare. U ljetnim mjesecima bez

brzaca, no predana ekipa skiperama nam je uz puno prevrtanja i smijeha pokazala kako se ne bi trebalo ploviti, dok su neki samo uživali u prirodi.

Put nam je dalje vodio preko planinske ceste do našeg glavnog odredišta Žabljaka i rezidencije obitelji Šibalić, znanom kao Nevideno. Žabljak je gradić

smješten tik uz planinske vrhunce Durmitora, zimi pun skijaša, a ljeti zaljubljenika u prirodu. Prvo nas je očarao zanimljiv interijer i eksterijer našeg sedmodnevnog doma s pogledom na te divne planine Durmitora, a potpuno nas osvojila gastronomska ponuda mame Šibalić.

Prvi dan, nakon jutarnjeg raz-

gibavanja, odmorni i puni energije krenuli smo prema Savinom kuku i svakim korakom sve više ostajali zadivljeni vidicima koji su se otvarali pred nama. Da ne bismo lutali s nama je cijelo vrijeme hodao najmlađi Šibalić, Jovan. Tako je on odlučio da imamo još vremena i za vrh Šljeme do kojeg smo došli preko malog kuloara sa sajlama. Fotoaparati su bili u punom pogonu, ali oni love tek djelić ljepote. Spust je bio najteži dio prve ture čije smo posljedice osjećali i nekoliko dana poslije. Sve se to zaboravi uz hranu mame Šibalić i domaći malinovac.

Dan drugi je bio predviđen za „laganiju“ turu – odredište Crvena greda. No svedjedno je počeo jutarnjim razgibavanjem. Osim planina ovo područje je

i prepuno jezera, krajolik je uistinu bajkovit. Najhrabiji su se i kupali u nekima od njih. Kretali smo rano ujutro jer je popodne kišilo. To vrijeme bilo je rezervirano za odmor, druženja/kartanja, razgledavanje Žabljaka. Posjetili smo i znameniti most - Đurđevića Taru.

Treći dan bio je rezerviran za Prutaš, ali tek nakon ranojutarnjeg razgibavanja. Njega smo vidjeli na dolasku prema Žabljaku i na prvu nas je osvojio. Moć prirode tu je izložena u svoj svojoj veličini. Okomito uzdignute stijene tu tvore nevjerojatnu sliku, a uspon je drugačiji od svih. Odabrali smo teži put gore a lakši dolje. Po siparu smo tabanali korak po korak, nikako se domoći barem malo bliže vrha. Nakon sipara, do vrha se izmjenjuju livade s malo slobodnog penjanja. A gore je jedan od najljepših pogleda - na najviši durmitorski vrh Bobotov kuk, na šarene pasove, okolne vrhove, jezera livade i sipare.. Spust je bio kroz livade prepune šarenog poljskog cvijeća sa pogledima toliko lijepim da su mnogima memorijske kartice na fotoaparatom bile popunjene.

Četvrti dan bio je za odmor i razgledavanje. Obilazak Žabljaka, Crnog jezera koje je najveće na tom području i okolnih vidi-

kovaca. Ipak, jutarnje razgibavanje nije izostalo. Večer je bila rezervirana za proslavu rođendana i feštu koje su predhodnih večeri izostajale zbog umora. Fina večera, najfinija torta, i potoci Nikšićkog piva i domaće rakije, a ugođaj upotpunjen gitarom.

Peti dan smo nakon jutarnjeg razgibavanja krenuli put Ledene pećine. Na putu smo naišli na kolibu pravog planinskog pastira i njegovih ovaca. Jedino što se promijenilo u više od trideset stoljeća njegovog života je da sada prodaje pivo u svojoj kolibici. Od pastira do pećine ima još malo strmog uspona, ali se isplati vidjeti što nam je još priroda priredila u ovom kraju. Ulaz u pećinu prekriven je snijegom, a temperatura desetak stupnjeva niža nego vani.. U podnožju se nalaze ledeni stalagmiti nastali od vode koja kapa. Prizor je ravan Disneyjevim bajkama.

Predzadnji dan smo odlučili uzeti bicikle i napraviti krug na drugu stranu, prema visoravni. No, i za bicikl se trebalo razgibati. Vozili smo uz nekoliko jezera, kulturno se uzdizali posjetom starogrčkom groblju i manastiru sv. Georgija, a vratili se avanturističkom vožnjom kroz livade i polja. Nezadovoljni posuđenim biciklima, utjehu smo potražili u pizzi prije i kolačima poslije večere. Dio ekipe koji nije okretao kotače bicikla okretao je kotače automobila u smjeru kanjona Nevidio, te tamo nastavili okretati vilice i nožve u obližnjem restoranu.

Zadnje jutro proteklo je bez razgibavanja. To je bio znak-vrijeme je za rastanak. Posveta je otprilike išla „Hvala na planinama, jelu, piću i dobrom vodiču“, kojima ćemo se uvijek rado vratiti, a sada sretni i ispunjeni idemo u nove avanture.

Pregled aktivnosti Alpinističke sekcije u protekloj godini

Tekst: Nikola Skendrović

Tijekom 2014. godine članovi alpinističke sekcije HPD-a Japetića penjali su se kako u zimskim uvjetima tako i u suhoj stijeni. Počekom godine Nikola Skendrović je u sklopu Zimske alpinističke škole AO Željezničar ispenjao SV grapu na Palcu u Karavankama i Kramarjevu smjer u sjevernoj stijeni Storžiča. Grupni uspon nekolicine članova na Vrtaču kroz Osrednju grapu izveden je u ožujku, a detaljniji opis dat je u zasebnom izvješću. Treba izdvojiti da se Janko Zubčević tada skijao niz spomenutu grapu (S4/S5). Početkom proljeća počelo se penjati u su-

hoj stijeni, a prvi odlazak u duge smjerove bilježe Janko Zubčević i Slaven Lovretić koji su se penjali početkom travnja na Dabarskim kukovima i to smjerove La figlia del Capitano (185m,5c) te Bibl und Babl (105m,5b). Nikola Skendrović i Karlo Guštin su se krajem travnja penjali na Strogiru, a Karlo se u lipnju popeo na Glavu na Kleku.

Tijekom ljeta aktivnosti su se smanjile, no treba istaknuti ponovo Karla kao najaktivnijeg u suhoj stijeni ove godine koji je u srpnju ispunjao dva 200 metarska smjera (6a i 5b) na Biokovu i

to u predjelu Malog Borovca. Vrhunac sezone je bio odlazak naših članova na Kavkaz i uspon na Mt.Elbrus i Kazbek koji su kao i cijela ekspedicija opisani u posebnom izvješću. Tijekom priprema za Kavkaz, Igor i Ivana Kuzmanić te Božo Nikl i Mirjana Klarić popeli su se na Grossglockner standardnim smjerom („normalkom“). Za završetak sezone ekipa u sastavu Janko Zubčević, Karlo Guštin, Slaven Lovretić i Nikola Skendrović ispenjala je Južni raz Skute (IV, 350 m) u Kamniškim Alpama.

Zelenica – Slovenija (zimski uspon na Vrtaču)

Tekst: Nikola Skendrović

Izlet Alpinističke sekcije koji svakako treba izdvojiti je odlazak na Zelenicu u Karavankama s ciljem zimskog uspona na Vrtaču (2181 m) kroz neku od mnogobrojnih grapa koje ta planina nudi. Već neko vrijeme radio sam na ideji vođenja grupe članova alpinističke sekcije, bez ili s malo iskustva u zimskim tehnikama, na neki od lakših penjačkih uspona u slovenskim Alpama. Prilika se pružila sredinom ožujaka ove godine kad sam penjući SV grapu na susjedom Palcu prilikom izlaska iz smjera, ugledao savršeno „zalivenu“ Y grapu na Vrtači.

Odmah po povratku počele su organizacijske pripreme nazivanjem potencijalnih kandidata i skupljanjem opreme. Naravno, pratila se i prognoza te promjene uvjeta na terenu. Prema kraju tjedna kada je bilo jasno da će uvjeti biti odlični, dogovor je pao i skupila se ekipa u sastavu Karlo Guštin, Hrvoje Bišćan, Maja Štefković, Vladimira Šančić, Janko Zubčević i ja kao voditelj. Krenuli smo u petak kasno poslijepodne, a plan za prvi dan je bio doći do doma na Zelenici, prespavati te drugi dan obaviti uspon. Prema dogovoru, u subotu ujutro pridružiti će nam se „iskusnjare“ Igor Kuzmanić, Mirjana Klarić te Branka Fabek. Nakon dolaska na parking kod graničnog prijelaza Ljubelj slijedio je uspon od malo manje od sat vremena do doma s prekrasnim čistim noćnim nebom gdje ćeone svjetiljke uopće nisu bile potrebne. U domu malo druženja, hrana, piće i na spavanje. Samo napomena za one koji nisu bili, dom je po smještaju i uređenosti na razini slabijih hotela ili dobrih hostela.

U subotu ujutro probudili smo se oko 6 sati i dočeka nas je prilično vedar, iako ne i u potpuno-

sti sunčan dan što je u stvari dobro jer jako sunce u snježnim uvjetima može biti neugodno. Nakon doručka i spremanja krenuli smo prema podnožju Vrtače te nas je čekala pristupna šetnja od nekih sat i pol prije početak penjanja. Mirajna, Igor i Branka su kasnili pa smo odlučili krenuti bez njih. Ugodna šetnja po relativno blagom terenu i prilično dobrim uvjetima (čitaj: nije se propadalo) dovela nas je pod same padine Vrtače i tu je trebalo navući dereze, što je većini prisutnih bilo ujedno i prvi put da se koriste tom opremom. Cepini u ruke i

nakon kratke vježbe zaustavljanja cepinom popeli smo se do samog ulaska u grapu te korak po korak, lagno počeli penjati prema vrhu. Grapa je na najstrmijem dijelu nagiba oko 45°C što je odlično za prvi puta, nije prestrmo, no ipak dovoljno da se osjeti sam doživljaj i nauči tehnika. Sama grapa ima dva kraka koji se u sredini račvaju a mi smo odabrali lijevi. Nakon nekih 45 min. bili smo bez ikakvih problema na izlazu te je bilo potrebno još nekih 5-10min po grebenu do samog vrha Vrtače. Ubrzo su nam se pridružili Igor i Mirjana koji su popeli susjednu lijevu grapu koja je podjednake težine kao naša.

Na vrhu malo fotkanja i povratak istim putem natrag. U ovom trenutku važno je naglasiti da je naš Janko cijelim putem nosio skije na leđima kojima se onda spustio kroz desni krak što je odličan poduhvat jer je Janko prvi puta skijao kroz neki alpski smjer i to odmah težinu S4/S5! Dok smo mi ostali otpenjivali prema podnožju, Jan-

ku je ko pravi majstor projurio kroz grapu. Kako je sam silazak opasniji od uspona, oprez je cijelo vrijeme bio prisutan, no sve je prošlo bez ikakvih problema. Za nekih sat vremena bilo smo u podnožju gdje nas je Janko već čekao te nakon malog odmora i okrijepe lagano istim putem prema domu. U domu nas je dočekala Branka koja je popela Osrednju grapu na obližnjoj Begunjsčici a u domu, naravno, standardno kava, pivo, hrana i prepričavanje doživljaja. Ubrzo nakon toga je slijedio spust do auta i pravac Samobor.

Iako je većini to bio prvi susret s cepinima, de-rezama i zimskim uvjetima u Alpama, moram naglasiti da su se svi odlično snašli i sve savladali bez problema. Glavni cilj izleta je uspio, a to je bilo privući ljude zimskom penjanju i u budućnosti uživati u još mnogim ovakvim, ali i zahtjevnijim turama.

2. Šojka – trek

Tekst: Mirjana Klarić

18. svibnja 2014. održano je drugo izdanje Šojka-treka sa startom i ciljem na našem planinarskom domu Šoićeva kuća u Malom Lipovcu. Treking je organiziran u dvije kategorije i to:

- **ULTRA** dužine 40 km koja se kretala od Šojke na Rancerje, Sopote – Maričkin mlin, planinarski dom Japetić, Jankov mlin, vrh Zečak, Dragonoš – crkva sv. Antuna, izvor na putu za Cerinski vir, raspelo Slapnica, Eko centar Slani Dol, kapelica sv. Bartola u Žganjerima, Veliki dol i Šoićeva kuća.
- **PLANINARSKA** 19 km se kretala od Šojke na Veliki dol, Rancerje, Sopote – Maričkin mlin, planinarski dom Japetić, Dragonoš – crkva sv. Antuna, izvor na putu prema Cerinskom viru, cilj na Šojki.

Na treking se prijavilo i odazvalo ukupno 67 natjecatelja i to za ultra kategoriju 1 žena i 9 muškaraca, a za planinarsku kategoriju 17 žena i 40 muškaraca.

Najbolji rezultat u muškoj ultratri postigao je nadaleko poznat među brdskim trkačima, najbolji hrvatski *ultra trail* trkač, naš sugrađanin Goran Lesjak koji je stazu od 40 km sa 2250 m visinske razlike istrčao za 4 sata i 51 min. Jedina žena koja se usudila nastupiti u ultratri bila je Nada Bilobrk sa vremenom od 6 sati 39 min. Najbolja žena u planinarskoj kategoriji bila je Sonja Lesjak, koju, kao i njenog supruga Gorana, smatramo „svojima“ jer nastupaju za Orijentacijski klub „Japetić“ koji slobodno možemo zvati „Japetićevim djetetom“. Svojim nastupom na Šojka-treku

Poredak po kategorijama:

ULTRA

Žene

Nada Bilobrk 6:39:30

Muškarci

1. Goran Lesjak 4:51:00

2. Aleš Novak 5:42:51

3. Domagoj Kreber 5:56:00

PLANINARSKA

Žene

1. Sonja Lesjak 2:52:48

2. Nikolina Tuđa 2:56:50

3. Ana Ježovita 3:13:17

Muškarci

1. Slaven Boban 2:24:07

2. Hrvoje Radoš 2:25:11

3. Damir Froeszal 2:25:21

obitelj Lesjak nas je veoma obradovala.

Boje našeg društva branilo je 13 sudionika. Najbolji plasman za Društvo ostvario je mlad i vrlo perspektivan trkač Doma goj Kreber s trećim mjestom u ultra kategoriji. Najbolji plasman u planinarskoj kategoriji muškaraca ostvario je Marko Novak, osmo mjesto.

Uspoređujući rezultate prvog i drugog Šojka-treka, uočljivo je da je od lanijskih pobjednika u svim kategorijama ostao na postolju

jedino Damir Froeszal iz AK-a „Sljeme“, također naš sugrađanin. Iako je na trekingu sudjelovalo puno trkača bez pripadnosti klubu ili društvu, zamjetna je prisutnost orijentacijskih i atletskih klubova.

Osobito nas je razveselio dolazak naših prijatelja iz sportsko rekreacijske udruge SRUZ „Zagorje“ iz Grdenaca s kojima smo uspostavili prijateljske odnose, kao i dolazak dvojice natjecatelja iz Orijentacijskog kluba „Maribor“. Postaje li Šojka-trek međunarodno natjecanje?

Šojkina zimska liga 2013./2014.

U slavljeničkoj 2013. godini po prvi puta u organizaciji našeg društva održan je treking

1. Šojka- trek koji je polučio dobar interes planinskih trkača iz Samobora i bliže okolice. Ponoseni uspjehom prvijenca (treka), Pluto (Štef Jandrečić) je predložio, a ja odmah prihvatila ideju i organizacije Zimske lige. Zimska liga ima svrhu zajedničkog treniranja u zimskim mjesecima kada se je teško natjerati izaći iz tople sobe u vlažan, nerijetko kišan, sniježan i blatan dan. Neki od sudionika treka su shvatili koliko je važno redovno trenirati da bi se na utrci manje izmučili, a fizička spremnost je velika prednost i za sve ljude kojima je planinarenje „osnovna djelatnost“. Stoga je s prvim dosadnim jesenjim i hladnim danima, tj. od 16. studenog 2013. pa sve do 22. veljače 2014., krenula naša prva zimska liga.

Isplanirano je 10 kola, sa startom subotama u 10 sati ispred našeg planinarskog doma Šoićeva kuća. Za konačni plasman bilo je potrebno minimalno 4+2 otrčana kola. Svako otrčano kolo iznad minimuma (6) nagrađivalo se sa 5 bodova. Primijenjeno je hendikep bodovanje – kombinacija ostvarenog vremena i hendikep koeficijenta, tj. godina natjecatelja.

Liga se održavala na dvije staze i to:

- Duga staza: Šoićeva kuća –Kovinščica–Maričkin Mlin (Sopote)–Oštrc–Veliki dol–Šoićeva kuća (ukupno 14 km)
 - Kratka staza: Šoićeva kuća –Oštrc–Veliki dol–Šoićeva kuća (ukupno 9 km).
- Staze je postavio, izmjerio i obilježio Pluto, a Japetić se pobrinuo za organizaciju Lige.

U deset kola lige dolazilo je od 15-30 trkača po kolu, a individualni rezultati su se iz kola u kolo popravljali, upravo suprotno vremenskim uvjetima koji su se kvarili (kako to obično i biva zimi). Najbolji rezultat na kraćoj stazi bio je ispod sat vremena, a na dužoj ispod sat i pol.

Završno, 10. kolo održano je 22. veljače 2014. i unatoč izrazito lošem vremenu (cijeli dan je padala kiša) skupio se lijepi broj trkača. Osobito nas je obradovalo što su nam se pridružili i članovi sportsko-rekreacijske udruge SRUZ Zagorje iz Grdenaca koji su pokazali interes za suradnjom s našim Društvom u trekinzima, ali i u planinarskim pohodima. Posebnu nam je čast učinio i najbolji hrvatski Ironman - naš sugrađanin Dejan Patrcević koji je došao na dva kola naše lige.

Nakon otrčanog zadnjeg kola uz prigodnu svečanost pred-

sjednik HPD-a Japetić Antun Pavlin podijelio je prigodne poklone i proglasio rezultate 1. Šojkine zimske lige kako slijedi:

Kraća staza – žene

Lucija Klarić
Ines Buntić

Kraća staza – muškarci

Damir Matan
Ivan Pongrac
Luka Kosić

Duga staza – žene

Mirjana Klarić
Lovorka Alić
Mirjana Kovačić

Duga staza – muškarci

Štef Jandrečić-Pluto
Milan Komljenović
Davor Čakančić

Neslužbeno pravilo Lige je bilo da svaki natjecatelj ostane na druženju s ekipom u našoj Šojki, ba-

rem ono vrijeme koje je ostvario na utrci. Dobar dio natjecatelja se pridržavao ovog pravila, a najredovitiji je bio naš maestro na gitari Zvonko Maduna Zvone ili Maki koji je pored odličnih rezultata na trkama uredno odrađivao i „drugo poluvrijeme“ na gitari, priredivši nam nezaboravna druženja. Zvonetovo, a ne samo njegovo pogonsko gorivo za naporno drugo poluvrijeme Lige je bio odličan grah i domaće češnjovke obitelji Škiljan, domaća našoj Šojki.

Lovorka je uredno na našim mrežnim stranicama Društva u maniri pravog sportskog komentatora komentirala utrke naše Lige. Tako su pojedina kola sukladno vremenskim prilikama nazvana: Kukurjekovim kolom zimske lige, Staza za koktele, potom Snježno kolo...

Vrijedan član HPD Japetić gospodin Marijan Rubinić, vlasnik

OPG Hansi iz Manje Vasi sponzorirao je zimsku ligu svojim odličnim proizvodima. Tako su prva tri mjesta u svim kategorijama u poklon paketima primili odlično kupinovo vino ili kupinov bermet i voćne rakije Rubi-

Sve nas je osobito iznenadio i obradovao odličan drugoplasirani trkač - slikar Milan Komljenović, koji je svim prvoplasiranim natjecateljima u svim kategorijama poklonio po jednu svoju prekrasnu sliku.

Cijela liga je odisala krasnom vedrom, sportskom, tolerantnom atmosferom i sigurno sam da je iznjedrila mnoga prijateljstva. Starom zgradom naše Šojke širila se toplina koja nas je još dugo po završetku Lige, grijala.

Western States Endurance Run 2014.

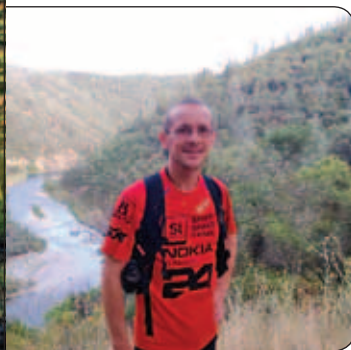
Tekst: Goran Lesjak

Nakon što sam proveo nekoliko predivnih dana s Davidom i Adinom u njihovom domu, u petak 27.6.2014. krenuli smo David i ja za *Squaw Vally*. Moram priznati da sam se pribojavao trke jer sam još dan prije imao povišenu temperaturu i probavne probleme zbog antibiotika. Srećom, uz sebe sam imao dvoje predivnih ljudi koji su se o meni brinuli kao da sam njihovo dijete.

Došavši u *Auburn*, odmah sam vidio da taj grad diše s tom trkom i to je nešto prekrasno. Stanovnici pokazuju najveće poštovanje prema ljudima koji tek trebaju startati, a finišeima se doslovce klanjaju. U *Squaw Wallyju* na prijavama sam vidio zašto je ta trka kulturna. Na svakog trkača dolazi oko pet volontera. Od prvog trenutka volonteri preuzimaju brigu o trkačima s takvim iskrenim poštovanjem, ljubaznošću i osmijehom da je već to dovoljno za veličanstveni osjećaj. Jutro prije starta i dalje imam probavne probleme i osjećam se kao da sam bez energije i nekako se tiješim da je to možda samo zbog visine

i da ću se početi osjećati snažno nakon starta. Uslijedio je start trke u 5 sati, bilo je vrlo emotivno i odmah smo krenuli na najveći uspon u komadu. Nakon *Escarpmenta*, najviše točke, slijedi potpuno iznenađenje. Do kraja trke gotovo 90 posto *singl traila*, divljeg i prekrasnog, na mjestima tehnički zahtjevnog, ali većinom mekanog i trčljivog. Prvih 50 km do *Robinson flata* trka prolazi grebenima *Sierra Nevada*, pogledi su prekrasni, i ne spuštate se gotovo uopće ispod 2000 metara a to se osjeti u disanju. Okrijepe su zbilja bogate i volonteri vas dočekuju kao kraljeve. Stajao sam na svakoj okrijepi, trudio se dovoljno piti i jesti baš zbog toga jer sam se osjećao slabo a jedini cilj koji sam imao pred očima bio je završiti trku. Nakon *Robinson flata* slijede kanjoni. Opako vrući, ali i prekrasni. Silasci i usponi su gori nego na UTMB-u, ali nešto kraći. Uz visoku temperaturu i manjak zraka čini se da traju beskonačno. Iako od početka trke osjećam manjak energije, ipak su mi noge lagane, nizbrdice savlada-

vam u ugodnom tempu bez jurnjave a na uzbrdicama osjećam kao da nemam dovoljno snage. Od početka je tako i ne ide na gore. Tako prolazi mojih prvih 100 km (62 milje) te za 11 sati i 11 minuta stižem u *Foresthill* gdje me čeka moja ekipa i moj *peacer* David. To je ujedno i najbržih 100 km u mom životu. Iza mene je teži dio trke većinom uspona (ukupno oko 5500 m uspona i 7000 m silazaka u cijeloj trci), barem sam mislio da je najgore iza mene. Promijenio sam čarape i tenisice i nastavio u još jačem tempu - ispod 5 min. po kilometru. Tako smo David i ja jurili sljedećih 10 km. Uskoro sam počeo osjećati prve ozbiljnije probavne probleme. Počeli su jaki grčevi u crijevima i uslijedila je trčkalica po okolnom grmlju. Sljedećih 25 do 30 km bilo je najtežih u mojem životu. Malo hodanja, malo trčanja, malo grmlja i čučanja u njemu. Noge su mi se ukrutile, a od čučanja su me počela rasturati koljena. David se čudio da sam se uopće svaki puta uspravio. Iako je bilo grozno, ni jedan trenutak nisam sumnjao da ću završiti trku. Na okrijepama sam se trudio jesti i piti da spriječim dehidraciju i da mogu ići dalje. Nakon prijelaska rijeke i osvježanja, sljedilo je još jedno neugodno iznenađenje. Moje tranzitne vreće sa suhom robom nije bilo. Ne znam zbog čega, ali ova godina mi je puna pehova, valjda je život odlučio da se moram naučiti nositi s nepredviđenim situacijama. Ovaj puta sam se takvoj situaciji jednostavno nasmijao, najeo se, napio i krenuo dalje.

Oko 140 km počinjem se osjećati bolje, vraća mi se snaga, opet trčim i to relativno brzo, sada ja prestižem druge.. Na okrijepi, nakon prelaska Highway 49, dočekuje me volonterka na hrvats-

kom Anita Erceg i cijela se postaja ori : "*Croatia, Croatia.*"To je bio jedan vrlo emotivan trenutak.

Približavamo se cilju, trčim, osjećam se bolje. Izmjenjuju se emocije i zezancija s najboljim *peacerom* kojeg sam mogao dobiti Davidom. Ovo je trka koju sam otrčao za svoje crvenokose.

U zadnjim metrima prije ulaska u stadion prelazimo vidno slomljenog Yoshikazu Haru, japansku trail-zvijezdu. Ulazim na stadion, pun ponosa, s hrvatskom zastavom u vremenu 19 sati i 45 minuta, bolje nego sam očekivao i u okviru svojih želja da budem u prvih 40, na kraju 37. Posebano emotivan je bio i trenutak kada sam primo svoj *silver bucle* kao prvi Hrvat na WS-u. Zahvaljujem svima vama koji ste mi pružili podršku. Posebno zahvaljujem svim volonterima i organizatorima trke jer su mi omogućili veličanstveni doživljaj avanture i užitka. Na kraju ne znam kako bih zahvalio svojim domaćinima Davidu i Adini na nevjerojatnom gostoprimstvu i pažnji koju su mi pružili - VELIKO HVALA! 🏆

Japetićev pohod

Tekst: Božica Grgečić

Nakon mnogo kišnih i tmurnih dana osvanula je sunčana nedjelja. Kao da je sunce znalo i čekalo dan 9. Japetićevog pohoda i smilovalo se nama planinarima i ljubiteljima prirode. Već se nekoliko godina spremam otići na Japetićev pohod, no uvijek me u tome nešto sprječilo.

Jutro okupano suncem izmamilo nas je iz kreveta i lagano smo se spremili za pohod. Pohod se održava svake godine 3. nedjelje u mjesecu svibnju. Specifičan je jer je vezan uz tradiciju Japetića i Samoborskog gorja. Trasa svakog pohoda je drugačija i vodi markiranim i nemarkiranim, već zaboravljenim putovima. 9. Japetićev pohod započeo je u Smerovišću ispred škole.

Trasa ovogodišnjeg pohoda bila je Smerovišće (KT 1) – vidikovac na Malim vratima – Veliki Lipovec (KT 2) – vrh Podjeljak (KT 3) – križanje na putu za Japetić – Bernard – putem prema Japetiću do Kala (KT 4) – Mali Lipovec – Planinarski dom Šoićeva kuća (KT 5) i vodila je zaboravljenim stazama te nam

otkrila nove poglede na Samoborsko gorje. Nakon pozdravnog govora predsjednika društva Tone i vodiča Darka polako smo krenuli. Ove godine okupilo nas se negdje oko 80-ak!

Kolona se izdužila u hodaњу zaboravljenim stazama. Nakon bezbroj kišnih dana, današnji je dan zaista bio prava blagost! Hodaње uz brijeg još nas je više ugrijalo. Šumom su se čuli veseli glasovi planinara, srdačan smijeh i prekrasan cvrkut ptica. Predivno zelenilo u šumi, miris-

ne livade prepune cvijeća, sunce na nebu... Divota!

Uz brbljanje i hodaње vrijeme je prebrzo prošlo. Uz nekoliko kratkih pauza ubrzo smo stigli do Šoićeve kuće gdje je pohod završavao. Istovremeno se održavala i 2. Šojka-trek utrka koja je ove godina okupila još više sudionika nego prošla. Na livadi pored Šoićeve kuće bili su postavljeni stolovi i klupe. Pohod je završio uz neizbježni grah i druženje na livadi te uz proglašenje pobjednika na Šojka-trek utrci.

Sunce je pružalo svoje zrake na livadu i baš smo guštali i uživali u druženju, smijehu i veselju. No, svemu lijepom dođe kraj! Morali smo krenuti pješice do Smerovišća jer nam je tamo bio auto. Što reći na kraju? Proveli smo predivan dan na svježem zraku uz drage nam ljude! Hvala svima koji su za to zaslužni na dobro organiziranom pohodu i Šojka treku! *Vidimo se sljedeće godine!*

Sudnikov pohod

Tekst: Nenad Greblički

Oko 200 raspoloženih planinara iz različitih društava spremno je krenulo na 9. Sudnikov pohod na Veliki dol, do planinarskog doma koji nosi njegovo ime. Planinarilo se od Samoborskog muzeja, pa uz brojne vinograde na Palačniku sve do Velikog dola.

Na polasku su se svi okupljeni prisjetili Ivice Sudnika, koji je obilježio sportski i kulturni život Samobora u 20. stoljeću. Sve što je tijekom života sakupio, snimio i napisao ostavio je u nasljeđe Muzeju. To, uz ostalo, uključuje i veliku planinarsku arhivsku građu. Osim što je bio vrsni fotograf i veliki zaljubljenik u zimske sportove, naročito sanjkanje, Ivica Sudnik je punih 77 godina bio član Japetića, a 29 godina i predsjednik društva.

Proslava 91. godišnjice osnutka

Tekst: Jadranko Stilinović

Unazad nekoliko godina godišnjica osnutka HPD-a „Japetić“ obilježava se, uz tradicionalno polaganje vijenca na spomen-ploču u naselju Gradišće, prigodnim izletom „Stazom osnivača“ trasi-
siranom za potrebe 3. Japetićeveg pohoda 2008. godine.

Bila je to nedjelja 1. srpnja 1923. u klijeti Milana Noršića (naselje Gradišće iznad Samobora). Osim domaćina bili su tu: Josip Filipec, Josip i Stanko Kompare, Viktor Matota, Josip Melinščak, Franjo Regović, Stjepan Šoić i Vjekoslav Vrbanić.

Po starom običaju, uz razgovor, pjesmu i šalu, društvo je uživalo u prekrasnoj samoborskoj prirodi, lijepim vidicima na stari samoborski grad, Medvednicu, obližnja sela, na Japetić, Oštrc, Plešivicu i duboku Lipovečku dragu. Kako je lijepa naša domovina! Zašto je ne bi redovito posjećivali kao planinari? Osnujmo planinarsko društvo! U staroj vinogradskoj klijeti nastalo je oduševljenje. Ponovno je zaorila pjesma uz čvrstu odluku nazočnih da

se osnuje samoborska podružnica Hrvatskog planinarskog društva iz Zagreba.

Lijepog nedjeljnog jutra (9:00 sati) 29. lipnja og. krenulo je ispred Društvenih prostorija Starogradskom ulicom pored vile Suhodol prema Vrhovčaku trinaestero članova Društva (Aco Aleksić, Tatjana Gorejšek, Edo Hrastić, Vlatko Ivanišević Mirjana Klarić, Branko Majdak, Dragica Mihajlinac, Vladimir-Dado Novak, Josip Šita, Jadranko Stilinović, Kruno Svjetličić, Franjo Švarić i Ivanka Zamostny).

Trasa. VRHOVČAK (djelomično markirano) – DUBRAVA SAMOBORSKA – MEDJAME (djelomično markirano) – POTOK LUDVIĆ – GRADIŠĆE (nemarkirano) – DRAGANJA SELA – SLANI DOL – POTOK SLAPNICA – GERINA (Planinarski dom Sveti Patrik) – POTOK JAVOREC (slap Cerinski vir) – VELIKI LIPOVEC – Planinarski dom „ŠOIĆEVA KUĆA“ (djelomično markirano).

Nakon prolaska Livadićevom i dijelom Starogradske ulice, kod vile Suhodol napuštena je gradska jezgra i nemarkiranom, ali zanimljivom stazom, dosegnuta je asfaltna cesta prema selu Vrhovčak.

Vrhovčak. *Ulica Maje Strozzi 50 – zaštićeni spomenik arhitekture. Autor: arhitekt Stjepan Planić (1900 – 1980) član likovne skupine Zemlja.*

Nemarkirani dio trase vodi u naselje Dubrava Samoborska gdje su se maloj koloni pridružile naše vrijedne veteranke Marija Horvat i Kristina Mihačić. Predah kod Medjama i ovaj je puta iskorišten (Dado!) za malu obnovu znanja o ovoj geomorfološkoj znamenitosti.

Medjame u Dubravi Samoborskoj. – *Jedinstveni geomorfološki fenomen u Hrvatskoj. Kanali jama i spilja izrazitog su pukotinskog presjeka jer su oblikovani duž pukotina nastalih tijekom potresa (neotektonskih pokreta). Tako je došlo do pucaanja stijena te njihovog horizontalnog i vertikalnog pomicanja. Pukotine su djelomično širene djelovanjem vode, a danas je važan proces oblikovanja urušavanje.*

Najdulja je Duga jama (95 m), a najdublja je Velika jaruga (istraženo 26 m)

Interesantan spust kroz šumu na još nedovršenu obilaznicu oko Samobora. Prijelaz preko potoka Ludviča i zamoran uspon asfaltnom cestom koja je prekinula nekadašnju pješačku stazu, do kape-

lice svetih Filipa i Jakova u Gradišću proizročili su mali zastoj na puškomet od cilja druge etape ovoga izleta da bi se kolona konsolidirala.

Gradišće – 5 km zapadno od Samobora.-35 stanovnika u 8 domaćinstava. Kapela sv. Filipa i Jakova spominje se u kanonskim vizitacijama 1677. godine. Zidana je sa svodećenim svetištem i lađom pod tabulatom. Pripadna Bratovština je obnovljena 1993. godine.

Klijet obitelji Belak (nasljednici Milana Noršića) bila je, činilo se, na dohvat ruke, gotovo da se već vidjela i spomen-ploča, kad nam je Dubravko Regović, dugogodišnji član samoborskoga GSS-a pre-priječio put gumištima iz vlastitog vinograda.

Ekipa za doček: domaćini Blanka i Joža Belak te naši članovi Branka i Velimir Wintersteiger predvođeni predsjednikom Društva Antunom-Tonom Pavlinom stoički je podnijela ovo nenajavljeno odstupanje od protokola. Uobičajeno topao doček. Branka polaže vijenac, Društvo časti zakuskom, a domaćin vlastitim (odličnim) bijelim i crnim vinom.

Podne samo što nije stiglo kad se krenulo prema Slanom Dolu. Mirjana trenira za Kavkaz pa je otrčala naprijed. Aco i Ivanka odustaju i vraćaju se u Samobor, a Edi se u pravilu nekuda žuri.

Ljetno podnevno vrijeme opustilo je izletnike na terasi gostionice „GOGO“. Pala je odluka: spuštamo se u Smerovišće markiranim putom. Kristina i Marija su podozrivo dočekale tu inicijativu što je u nastavku postalo razumljivo. Dijelovi nekada često korištenog markiranog puta jednostavno su nestali.

Do polaska autobusa tješili smo se pivom kod „DUMIĆA“. Na prvoj sljedećoj stanici ponovno su nam se pridružile Kristina i Marija. U Samoboru smo se rastali u 16.30.

8. Opća planinarska škola

Tekst: Robert Cvetković

Kao što je već uobičajeno, i ovog proljeća je u razdoblju od 10. ožujka do 14. travnja održana opća planinarska škola. Sastojala se od osamnaest teoretskih predavanja održanih u prostorijama Društva, koja su održali iskusni planinari i vodiči iz našeg društva i gorski spašavatelji iz stanice HGSS-a Samobor. Praktične vježbe bile su na izletima u Samoborko gorje i Ravnu goru.

Na završnom dvodnevnom izletu posjetili smo Bačić kuk, Kizu i Ljubičko brdo na srednjm Velebitu, uz noćenje u planinarskom domu "Vila Velebita" u Baškim Oštarijama. Školu je po-

lazio 21 polaznik od kojih je školu i uspješno završilo 20.

Nadam se da smo uspjeli prenijeti svoja planinarska znanja

i iskustva ovogodišnjim "školarcima" potaknuli ih da što više vremena provode u planinama.

3. Mala planinarska škola na Velebitu (Planinarski dom Alan, 22. do 28. lipanj 2014.)

Tekst: Kora Stilinović (9,5 god)

Na Malu planinarsku školu na Velebitu, koju organizira Hrvatski planinarski savez, doveo me dedo Jadranko. Na usponu prema planinarskom domu na Alanu dedi se pokvario auto pa je duže ostao s nama. Nakon upoznavanja polaznika i voditelja škole krenuli smo na livadu Tudorevo. Na livadi smo se: igrali, trčali, skakali... Nakon ludovanja vratili smo se u planinarski dom.

Drugo jutro, poslije doručka, hodali smo po dje-lu Premužićeve staze. Za vrijeme stajanja voditelj Alan Čaplar nam je objašnjavao pravila hodanja po planinarskim putevima. Nakon poduzetog planinarenja stali smo da se odmorimo. Alan je to stajanje iskoristio da nam pokaže što sve nosi u svom ruksaku. U ruksaku je nosio: prvu pomoć, kompas, karte, hranu, rezervnu odjeću, bivač vreću, kurvomjer, baterijsku lampu, malo plinsko ku-

halo, kapa. Nakon dužeg stajanja krenuli smo na Alančić. S Alančića smo se baš na vrijeme vratili u dom na predavanje o vrhovima Hrvatske. Predavanje je održao Darko Berljak. Nakon ručka gradili smo bivke na jednoj skrovitoj livadi. Dobili smo vojničko platno i užad. Užad smo zavezali za drva i kamenje, a na užu stavili vojničko platno. U rupe koje nismo uspjeli popuniti s platnom stavili smo grane i lišće. Nakon večere u Domu vratili smo se na livadu s bivcima. Mislili smo da ćemo spavati u bivcima, ali nismo.

Treći dan su nam došli članovi HGSS-a. Naučili su nas što da napravimo kad nađemo unesrećenog u planini. Unesrećenom se prilazi s nogu. S unesrećenim se treba probati uspostaviti kontakt. Kad se kontakt uspostavi, počinje pregledavanje. Četiri puta ga stisnemo po trbuhu, ako jaukne, boli ga pa zapamtimo gdje i nastavimo ga pregledavati. Isti postupak napravimo i s nogama, a kod gležnja ga uštipnemo da vidimo je li živac puknuo. S

rukom napravimo isto što i s nogom. Ako je slomljena ruka, mora se imobilizirati. Imobilizacija se može napraviti s npr. kišobranom ili granom. Poslije spašavanja unesrećenih, vježbali smo čvorove. Napravili smo natjecanje tko može, s jednom rukom, u što kraćem vremenu ukopčati užu u karabinere. Učili smo vezati užu jer smo se trebali penjati po stijenama. Dok smo se penjali na brdo gdje su stijene, vidjela sam poskoka. Na brdu smo se penjali po stijenama uz pomoć užeta.

Četvrti dan smo trebali ići na Veliki Kozjak. Htjela sam ostati u Domu. Da bar jesam, ali nisam, krenuli smo na Veliki Kozjak. U početku je vrijeme bilo prekrasno, ali kad smo skrenuli s ceste počela je lagana kišica. Nismo se nadali da će se to pretvoriti u prolom oblaka i tuču. Počelo je jače padati pa smo krenuli natrag u planinarski dom. Na jednom raskrižju skrenuli smo desnim putem. Tim putem nisam prošla pa sam bila zbunjena i nisam znala kamo taj put vodi. Nakon još malo hodanja, vratili smo se na poznati put. Kiša je počela padati kao iz kabla te se pretvorila i u tuču. Kad sam došla u planinarski dom nije bilo stvari na meni koja je bila suha, čak i gaće. Brzo smo se ugrijali i osušili (gojzerice su mi ostale mokre do kraja planinarske škole). Ostatak dana smo proveli u Domu.

Peti dan smo se pozabavili s orijentacijom. Utvrđivali smo azimute: Krka, Raba i Učke. Nakon provjeravanja azimuta, krenuli smo natrag u planinarski dom. Alan, jedna djevojčica i ja smo malo ubrzali i došli prije ostalih na livadu koja nam je

bila uz put. Alan i ja smo se sakrili iza stupa za žičaru, a djevojčica se stala kod drvenog medvjeda i čekala je ostale. Pomoću radio stanice javili smo im naš azimut i čekali smo da nas pronađu. Nakon što su nas pronašli otišli smo ručati. Poslije ručka smo imali natjecanje u orijentacijskom trčanju. Osvojila sam četvrto mjesto u kategoriji cura. Nakon proglašenja pobjednika smo išli večerati.

Šesti dan smo imali predavanje o Nacionalnom parku Sjeverni Velebit, a zatim smo išli na planinarenje do Seravskog vrha. Kada smo se vraćali, radili smo stojeve na glavi. Vratili smo se na ručak u Planinarski dom na Alanu. Poslije ručka nacrtala sam svoj najljepši događaj s Planinarske škole, a to je bilo skrivanje s Alanom iza stupa. Svi smo se potpisali na veliki znak od Planinarske škole koji će cijelo ljeto stajati obješen na Planinarskom domu. Navečer smo imali veliku vatru ispred Doma i pjevali smo uz gitaru.

Sedmi dan smo išli na veliku livadu u blizini Doma na kojoj se nalazi suhozid. Kod borova koji su zasađeni u obliku srca naišli smo na jamu. Voditelj Ivo nam je pričao o jami te kako su ju prije ljudi koristili kao hladnjak, jer u njoj i ljeti ima snijega i leda. Nakon objašnjavanja voditelj se spustio u jamu i slikao snijeg i led u njoj. Kada smo se vratili do planinarskog doma podijelili su nam diplome, knjižice koje je napisala voditeljica Jana i ukrašeno kamenje s napisanim imenom planinarskog doma i visinom. Bilo mi je super i voljela bih ovo ponoviti i slijedeće godine.

Izlet na otok Krk

Tekst: Dubravka Rošić Stančin

Planinarsko društvo "Japetić" organiziralo je u srijedu 8. listopada 2014. izlet na otok Krk. Vođa puta bila je Snježana Nikl, dobra poznavateljica ovog otoka obzirom da je rođena Krčanka, inače rudarska snaha, uz potporu gosp. Nadana iz PD-a Obzova iz Krka. Pun autobus planinara najrazličitijeg uzrasta i dobi (od trogodišnjaka do sedamdesetogodišnjaka) krenuo je ranom zorom iz Samobora. Meteorolozi nisu baš predviđali neko dobro vrijeme, ali svi smo mu se uporno nadali. Putem prema otoku Krku u nekoliko nas je navrata prala i kiša. Naš je cilj bila Baška, odnosno Baško polje i njegove planinske kose koje se protežu s obje mu strane. Učesnicima ovog izleta bile su ponuđene dvije varijante. Prva je započinjala na samom početku Baškog polja s usponom na Obzovu i Veli Hlam i spuštala se u Bašku. Za trajanje ovog puta predviđeno je četiri do pet sati hoda. Druga varijanta puta polazila je iz Jurandvo-

ra s usponom na kršku zaravan iznad njega i spuštala se u Bašku. Za ovu varijantu puta predviđeno je oko dva sata hoda.

Većina prisutnih odlučila se za dulju varijantu. Stali smo na samom početku Baškog polja. Nakon iskrcavanja iz autobusa i kraćeg zadržavanja radi preoblačenja i preobuvavanja, te grupnog fotografiranja, krenuli smo prema našem cilju.

Put nas je neko vrijeme vodio asfaltiranom cestom koja je kako smo se uspinjali prelazila u makadamski put, pa putić i što smo se više uspinjali u kamenu kršku podlogu, gdje nam je vodilja bila isključivo markacija. Usporedo s usponom vegetacija je postajala sve rjeđa i škrtija. Jedino nas je uveseljavao pogled na česte suhozide i poneku lokvu. Pratilo nas je oblačno i vjetrovito vrijeme. Usponom na zaravan sve se promijenilo. Iza oblaka počelo se nazirati sunce. Vidici koji su se otvarali s lijeve i desne nam

strane bili su očaravajući. S jedne strane plavetnilo mora, otoci Plavnik i Cres, a s druge strane intenzivno, bujno zelenilo Baškog polja, a potom bjelilo kraške zaravni. Popeli smo se na najviši vrh Obzovu (568 m), slikali i krenuli putem Velog Hlama i silaska.

Silazeći, otvarao nam se prekrasan pogled na samu Bašku, otoke Prvić, Sv. Grgur i Goli otok. Sunce je sjalo, a ono kao i vidici olakšavali su nam silazak i dugotrajno hodanje po zahtjevnoj kamenoj podlozi.

Okupljanje svih učesnika izleta obje varijante bilo je na plaži u Baškoj. Mnogi su osvježenje potražili u moru što im je lijepo i sunčano vrijeme kao i još uvijek prihvatljiva temperatura mora omogućila. Obzirom da je u planu ovog izleta bio najavljen posjet akvariju, pošli smo u njegov obilazak. Nakon toga smo smiraj dana dočekali u ugodnom druženju i odmoru u ugostiteljskim objektima uzduž obale.

Povratak je bio u znaku pjesme. Pucale su žice na gitari, ali pjesma nije prestajala sve do Samobora. Bio je to dan čije vrijeme protiče prebrzo u ugodu koju čini ljepota prirode i dobro društvo i ostaju samo lijepa sjećanja.

Nastavljamo tradiciju povodom Dana planeta zemlje

Tekst: Josip Ranogajec

Ove godine plan nam je bila čistka oko „svo- ga praga“ - Šoićeve kuće. Skupilo nas se šezdesetak. Da ne bi bila velika gužva, razdvojili smo se u tri skupine: prva od „Šojke“ uzvodno, druga od „Šojke“ nizvodno, a treća „raspali“ oko doma. Lagano rominjanje kišice pratilo nas je od prvih radnih sati pa gotovo sve do kraja. Uz dobru atmosferu to smo gotovo zanemarili. Borba s otpadom bila je neumoljiva, čupalo se zaraslo smeće iz grmlja i vadilo iz potoka, a radilo se i rušilo motornim pilama i flaksericama da bi se olakšalo našim „akcijašima“.

Kontejnere smo punili teže nego prošlih godina. Na sreću smeća je sve manje tamo gdje ga ne treba, a sve više tamo gdje treba - u kantama.

Sve je išlo po planu i oko 12 sati sve tri ekipe zadovoljne svojim radom okupile su se oko zajedničkog lonca, tj. graha koji je skuhalo gospođa Škiljan, domaćica Šoićeve kuće.

Opušteni u toplini doma, punog želuca uz pokojnu kapljicu i veselu gitaru završili smo i ovu akciju Zelene čistke povodom Dana planeta Zemlje.

Ovaj članak završavam ZAHVALOM svim sudionicima akcije „Dan planeta Zemlje“, a to su prije svega naši dragi prijatelji iz „DM-a“ koji i ne samo svojim radom i trudom sudjeluju u akciji već nekoliko godina. Uz njih moram još spomenuti samoborski „Komunalac“ koji nam svake godine izlazi ususret i doprema svoje prazne kontejnere, a odvozi i deponira otpad koji skupimo. Da bi priča bila potpuna, šlag na tortu su vrijedni članovi ostalih planinarskih društava i svi ostali koji su se pridružili našim vrijednim „mravcima“ japetićancima da odradimo nama treći po redu „Dan planeta Zemlje“.

Halooo.... da ne zaboravite, vidimo se i iduće 2015. Godine!!!

Ferdo i Japetić na Japetiću

Tekst: Mirjana Klarić

U subotu 07. lipnja 2014. jedni od najboljih hrvatskih tamburaša poduprli članovima najstarijeg samoborskog planinarskog društva susreli su se na najvišem vrhu samoborskog gorja i na najljepšem planinarskom domu u Samoborskom gorju.

Samoborci i poznavatelji samoborskog kraja i okolice lako bi odgovorili na prethodnu zagonetku. Točan odgovor glasi: Tamburaško društvo Ferdo Livadić i *Hrvatsko planinarsko društvo Japetić* na najvišem vrhu smoborskog gorja – Japetiću, na Žitnici, najljepšem planinarskom domu u Samoborskom gorju organizirali su druženje uz svirku i pjesmu.

Nadaleko poznata odlična svirka ovog orkestra, poduprta

glasovima članica *Vokalnog ansambla Samoborke*, uvijek raspoloženim solistima Đurđicom Pleše Vujicom - Đukom i Franjom Gluščićem - Sinom, pod dirigentskom palicom Anamarije Šimičić oduševila je sve prisutne te subote na Japetiću.

Posebno ugođaju doprinijelo je prekrasno, napokon toplo i sunčano vrijeme koje je omogućilo vidike na cijelu okolicu što je osobito oduševilo mnoge mlade svirače kojima je ovo bio prvi dolazak na Japetić. Na ovo malo drugačije druženje na Japetiću odazvali su se i članovi HPD-a Jastrebarsko iz Jastrebarskog koji su i vlasnici planinarskog doma.

Uz pozdravne govore triju predsjednika društava Željka Otmačića iz *TD-a Ferdo Livadić*,

Igora Plantaša iz *HPD-a Jastrebarsko* i Antuna Pavlina iz *HPD Japetić*, izrečena je želja da ovo druženje postane tradicija.

Tri predsjednika

Životni Triglav

Višnja Kos rođena je 06. studenog 1966. godine, a posljednju stranicu svoje, tanke, ali upečatljive knjige života, ispisala je 16. rujna 2014. godine. Članicom Društva postala je 2011. godine te iste završila planinarsku, a potom, godinu kasnije i alpinističku školu.

Želja joj je bila uspon na Triglav. Posljednji smo se put srele na Japetiću. Iznemogla od fizičkog napora koji joj je predstavljao uspon, ali s osmijehom ponosnog planinara, gledala je u daljinu, baš kao da baca pogled na Mangart, Škrlaticu ili pak Rjavinu.

Zadovoljno se smješkala prijašnjim kilometrima, vremenskim nepogodama i klizavom životnom siparu kojima je uspješno prkosila i uvijek se nanovo dizala. **Sve do 16. rujna.**

U prostorijama Društva održana je uobičajena komemoracija, ali za koju nije bilo dovoljno jakog glasa. Mjesto nizanja banalnih rečenica, kao da je jezikom tišine, baš onim istim kojim je Višnja najglasnije pričala, svatko od nas svoj kratki pozdrav rekao njoj osobno....i ono do viđenja..nekad..na Triglavu...

Počivala u miru.

Velebitski planinarski put 2014.

Tekst: Gordana Kosmat

Krenule smo u petak popodne 13. 6. i usput ostavile pakete s hranom. Krećemo sa Zavižana, a auto se vraća u Starigrad gdje se nakon 8 dana planiramo spustiti. Cilj- spavanje u Rossijevom skloništu, ali zbog kasnog dolaska dom je bio zaključen. Da ne budimo Antu, odlučujemo podignuti šator na livadi. Počinje kiša i sklanjamo se u kapelicu koja se u tom trenutku pokazala kao odlično prenoćište. Taman za nas tri: Dijanu, Danielu i mene.

14.06.Odlučile smo uživati u pustolovini, a to je značilo nema buditice i ranog dizanja. Dižemo se kad se probudimo i krećemo kad želimo. Odmah ujutro na Gromovači nas je oprala kiša tako da smo bile mokre do kože, ali sušimo se u Rossijevom skloništu. Preko Crikvene stižemo do Alana, gdje smo podgrijale grah iz konzerve i nastavile dalje do Ograđenice. Stižemo kasno u noć. Spavanje u skloništu Ograđenica je još jedan ispunjen san.

15.06. Ujutro krećemo prema Šatorini gdje smo uživale u suncu i odmarale se neko vrijeme. Spavale smo u Skorpovcu u najluksuznijem skloništu. Iduće dane imale smo sreće sa skloništima jer su bila prazna. A zašto? Kiša. Nije bilo planinara pa smo uživale u punom komforu.

16.06.Preko Bačić kuka, krećemo prema izvoru Težakovac i Kuginoj kući. Nakon ručka preko Došen Dabra stigle smo na Ravni Dabar, a do navečer planiramo stići u Baške Oštarije. Već popodne kiša nas je pratila cijelim putem. Svratili smo do Prpe na rakijicu, a prof. Miroslav Petrešević, domar Vile Velebita, već je zabrinuto zvao. I tako, po najvećem prolomu oblaka stižemo. Nakon tri dana ovo je bio pravi oporavak za tijelo. Spavanje u krevetu i suhe čiste stvari iz prvog paketa.

17.06.Odmorne ujutro idemo dalje, a to je preko prašume Raminog korita do Šugarske dulibe. Kiše

nije bilo, ali je mokra trava jako močila gojzerice i čarape da smo svakih sat vremena uredno cijedile višak vode. Dijana dobiva žuljeve koji su joj otežavali hodanje. Po jakoj buri stigle smo u Šugarsku dulibu koja nas je iznenadila jer je još u većem raspadu od prošle godine. Jedva smo uspjele upaliti vatricu da se ugrijemo i posušimo do ujutro.

18.06. Pogled kroz prozor: magla i kiša. Već smo otupile i ništa nam ne smeta. Planiramo na bazu Panosu, ali odustajemo jer kiša nas ponovo pere. Cilj je Jelova Ruja i odmah Tatekova koliba. Taj dan smo samo šutjele i hodale. Mislim da nam je tada već bilo dosta mokrih nogu. Kako smo se približili Stapu, nebo se plavilo i izmamilo osmjehe na licu. Ložimo peć koja pušta dimne signale Makiju, Draženu i Hansu da nas po mraku pronađu i pridruže se našoj pustolovini jer su izgubili marku pa su lunjali oko dok nisu nanjušili dim.

19.06. Dečki su donijeli sunčano vrijeme. Preko Vratanca krećemo k Malom Rujnu gdje srećemo ekipu iz Samobora i svi zajedno idemo na Veliko Rujno gdje nas je čekao drugi paket koji je dostavio Ivica. Veliko iznenađenje u obliku peke i vina pripremili su Cigo i Ančo iz Starigrada koji su nam čuvali paket. Dijana je skoro odustala, ali nakon dobrog odmora i društva rekla je: Dečki hvala vam, dale ste mi snagu i idem dalje. Ostavljamo sve suvišno iz ruksaka, punimo hranu i krećemo prema Stražbenici. Na vidikovcu sjedamo i gledamo zalazak sunca na Velikom Rujnu. Po mraku preko Buljme uživale smo u pogledu na svjetla koja krase otoke, a društvo su nam pravile krijesnice sve do Struga. Dijana spava na podu, a Daniela i ja vani u šatoru.

20.06. Ugodno jutarnje druženje s PD Dubovac i nastavak k Vaganskom vrhu. Dogovor je da svatko ide svojim tempom i svojim putem. Ništa nas ne može omesti da VPP odradimo kako treba. U daljini Sveto brdo i naš današnji cilj. Kod Malovana srećemo drage ljude. Daniela komentira, ovo je bolje nego na nekoj špici. Predvečer smo se spustile sa Svetog brda u sklonište Vlački grad. Nigdje nikoga, ali sve je puno stvari. Oko 20h stiže ekipa s Ivinih vodica koji su čistili otpad. Sklonište je zauzeto pa nema mjesta za nas. Kad je Joso iz PD-a Paklenica čuo da dolazimo sa Zavižana, rekao je: Cure, vi ste unutra, a mi idemo van. A vani je cijelu noć padala kiša. Joso, hvala...nemaš pojma koliko nam je to značilo.

21.06. Ujutro krećemo preko Ivinih vodica na kojima je spavalo 50 ljudi, što unutra, a što vani. Maki, Dražen i Hans nisu imali mjesto pa su se spustili do Ramića gdje su nas čekali skupa s trećim paketom koji nam je Marijo dostavio. Napokon tuširanje, čista roba i gulaš. Da ugođaj bude još bolji, Dijana peče kolač a, Daniela kruh ispod peke. Proslavile smo našu Velebitsku turu od 153 km sa 6700 m n/v sa 20 kg na leđima.

22.06. Spuštamo se na ulaz NP Paklenice gdje udaramo zadnji štambilj VPP-a koji smo odradile u jednom komadu. Neki kažu, ma to ste mogle za 5 dana. Da, znamo da se može. Ali nismo došle juriti. Došle smo uživati u planini, udahnuti svu njenu ljepotu i živjeti s njom. Osjetiti je i po kiši i po suncu. Biti dio nje svih 8 dana i uzeti od nje ono što nam ona da. A dala nam je toliko toga da nam je ispunila dušu, obgrlila nas i uzela u svoje krilo. To je Kraljica planina, a mi smo njezina djeca kojoj se uvijek rado vraćamo u zagrljaj.

Planinarska obilaznica Sto deset let PD Ajojvščina

Tekst: Dragica Knežević, foto: Zdenko Kristijan

Planinsko društvo Ajdovščina, osnovano 1903. proslavilo je 2013. sto deset godina. Tom prilikom izdali su dnevnik planinarske obilaznice u obliku kartona s 23 kontrolne točke, uglavnom vrhove u okruženju Ajdovščine.

Prvi izlet je bio u rujnu 2013. na Slavnik. Na Vrtovčevom pohodu obišli smo tri KT u studenom. Na pohodu je sudjelovalo 4.000 planinara, a hodalo se pet sati po lijepoj prirodi južno od Ajdovščine. Na povratku smo posjetili obližnji izvor Hublja. Voda izvire na dva mjesta iz stijene u obliku slapa. U prosincu smo dobro pokisli na Javorniku (1240 m).

Početakom svibnja 2014. popekli smo se na dva vrha na Gorenjskem, Dobruču i Lubnik. Krajem tog mjeseca iskoristili smo dva lijepa dana i obišli Nanos i planine iznad Ajdovščine. Hodajući po hrptu od Cola do Predmeje, prošli smo preko više vrhova, a vrijedno spomena je *Otliško okno* (790 m) – to je veliki prirodni otvor u stijeni. Navečer smo od *Koče na Čavnu* gledali obasjanu Ajdovščinu. Ujutro smo počašćeni svadbenim kolačima koje je donio veseli predsjednik društva uz poruku: Dođite nam opet! Prvo smo bili na vrhu Kucelj (1237m), koji je odličan vidikovac i popeli se na najviši vrh Trnovskog gozda - Mali Golak (1495 m).

Jedini dvotisućak koji smo obišli na ovoj obilaznici je Tolminski kuk (2085m) u Julijskim Alpama, između doline rijeke

žubora bistrih gorskih potočica. Bilo nam je drago kada smo susretali grupice veselih planinara, s nekima smo i popričali.

Naša mala grupa obišla je zadane točke obilaznice u pet jednodnevni i dva dvodnevna izleta. Vodio nas je Zdenko. Neke izlete smo odgađali više puta zbog kišnog ljeta, ali to nije umanjilo našu radost što smo obišli ovu zahtjevnju obilaznicu.

Soče i Bohinjskog jezera. Sredinom kolovoza do pl. kuće na planini Razor (13015) hodali smo po kiši. Drugo jutro se vrijeme poboljšalo, uspon na Kuk je bio po lijepom vremenu.

Ukupno gledajući, hodali smo negdje po strmom, negdje po ravnom pa i kamenitom terenu. Imali smo prekrasne vidike, uživali na livadama punim raznobojnog cvijeća, prolazili smo kroz lijepe šume, naslućali se

Mirko Kleščić

Tekst: Zrinka Kušer kustosica Samoborskog muzeja

Godine 2015. navršava se 150 godina od rođenja Mirka Kleščića. Jednome od velikana iz bogate prošlosti našega grada, Samoborskog muzeja će se makar djelomično odužiti prigodnom izložbom povodom Dana grada Samobora u listopadu 2015. godine. Pri spomenu njegova imena većina nas ima pred očima prekrasnu secesijsku zgradu ljekarne na glavnom samoborskom trgu gdje je osim poslovnog prostora, na katu imao i svoje prebivalište. No, širenjem spoznaja o tome tko je bio Mirko Kleščić i što je značio za javni, društveni i kulturni razvitak Samobora, dolazimo do nevjerojatnih saznanja. Bio je svestran čovjek, vrlo ugledan i poštovan u gradu u kojem je proveo većinu svoga životnoga vijeka. Osim što je bio gradonačelnik Samobora u nekoliko navrata (od 1898. do 1904., od 1913. do 1914. te od 1919. do 1923.) djelovao je u mnogobrojnim društvima od kojih je neka svojim djelovanjem unaprijedio do zavidnih razina.

Rođeni Jaskanac (29. kolovoza 1865.), pučku školu polazi u rodnom gradu, gimnaziju u Karlovcu, na Sveučilištu u Zagrebu završava studij farmacije te od svoje 26. godine živi i radi u Samoboru kao ljekarnik. Dok je bio gradonačelnik, napravio je značajne stvari za Samobor. Navodim samo neke – kupnja Staroga grada i okolnih šuma, uređenje perivoja, obnova mosta koji danas vodi iz Mlinske u Klešćevu ulicu, asfaltni nogostupi na glavnom trgu, izrada nacrtu za hidrocentralu i kupnja vodnog prava na Gradni (za potrebe elektrifikacije Samobora) itd.

Bio je na čelu Dobrovoljnog vatrogasnog društva od 1900. do 1907. godine. Pod njegovim vodstvom nabavljena je 1904. godine velika štrcaljka, a sagrađen je i novi penjački toranj. Bio je dugogodišnji predsjednik pjevačkog društva „JEKA“ čiji je rad zamro početkom 20. stoljeća. No, entuzijazmom i poticajima ponovno ga je oživio upravo Mirko Kleščić. Izabran za predsjednika 1905. godine ostaje na toj dužnosti do 1925. postavši tako najdugovječniji predsjednik društva „JEKA“ koje je pod njegovim vodstvom pjevalo i sudjelovalo u mnogim prilikama, slavljinama i obljetnicama.

Bavio se fotografiranjem te je snimio mnogobrojne slike koje su uvrštene u Langovo kapitalno djelo „Samobor – narodni život i običaji“ iz 1915. godine. Bio je predsjednik „Društva za poljepšavanje Samobora“, Biciklističkog kluba, član kluba „Šišmiš“, glavni pokretač i prvi odgovorni urednik tjednika Samoborski list (1903.), sportaš i planinar. Osim što je s dvojicom prijate-

lja poduzeo herojsko putovanje na biciklima s velikim prednjim kotačem od Zagreba do Trsta i natrag, bavio se tenisom te skijanjem. Još krajem 19. stoljeća skijao je obroncima Oštrca i Plešivice. Vlasnici livada i proplanaka tjerovali su neznane „bijeke vragove“ koji su skijali mimo svih puteva i staza, no Mirko Kleščić, svojim ugledom i poznanstvima te poznatim govorničkim talentom, uspio je smiriti sve nespo razume. Bio je i pročelnik skijaške sekcije u podružnici HPD-a „Japetić“ od 1932. godine da bi već 3. lipnja 1935. dao ostavku na članstvo u Upravnom odboru ski sekcije. Nakon njegove ostavke, na izvanrednoj skupštini, izabrana je nova uprava društva.

Članom Hrvatskog planinarskog društva postao je još u Jasici 1880., a iz Samobora je u HPD pristupio 1905. godine. U suradnji s Franom Hrićcem 1911. prvi je puta markirao put: Samobor – Anindol – Tepec – Cerje – Manja Vas – Rude – Samobor. Mirko Kleščić sudjeluje na drugoj sjednici podružnice „Japetić“ (27. kolovoza 1923.) i tom prilikom poklanja putokazne ploče „Društva za poljepšavanje Samobora“ te nudi pomoć pri markiranju puteva. Članom „Japetića“ postaje 1924. godine gdje opet na sebi svojstven, kreativan način unosi razne novine i promjene. Predložio je osnivanje odbora za markacije kojem osim njega pristupaju još trojica članova. Zalagao se za očuvanje ruševina staroga grada Okića koji je tada bio u vrlo lošem stanju. Zatim je 1925. godine predložio postavljanje ploče na vrh Oštrca kao spomen na prvi izlet HPD-a u Samoborsko gorje. Ploča je postavljena tek 1953. godine. Prilikom otvo-

renja tzv. „Pasarićevog puta“, 17. svibnja 1925., koji je vodio od ceste Samobor - Rude preko Gregurić Brega na Oštrc, okupljene je pozdravio upravo Mirko Klešić. Od 1926. godine je potpredsjednik podružnice „Japetić“ i već sljedeće godine na godišnjoj skupštini obavještava da su markirani gotovi svi putevi u Samoborskom gorju te su postavljeni putokazi. Od godine 1929. mu je povjerena izrada opisa puteva u Samoborskom gorju za potrebe središnjice HPD-a. Na godišnjoj skupštini društva, 18. 4. 1931., na-

braja zasluge predsjednika društva Stjepana Šoića i predlaže da se nova kuća u Lipovcu nazove po njemu što je jednoglasno prihvaćeno.

Mirko Klešić umire 20. 12. 1938. u Samoboru. Još dugo nakon smrti sva društva u kojima je djelovao mu odaju počast. Njegov sin Mirko Klešić ml. nastavlja očev put kao ljekarnik i kao član „Japetića“. Godine 1939., nekoliko tjedana nakon očeve smrti upućuje dopis podružnici HPD-a „Japetić“ u kojem se u

ime obitelji zahvaljuje na izrazima sućuti, a podružnica mu se nekoliko dana prije zahvaljuje na darovanom priboru za priručnu apoteku namijenjenu lipovačkom domu.

Zbog svih nabrojanih zasluga (a i onih koje nisu stale u ovaj kratki članak i onih koje se tek trebaju istražiti) Mirko Klešić zaslužuje dostojno obilježavanje godišnjice rođenja i počasnog mjesta u našem sjećanju kao jedan od najzaslužniji građanin našeg Samobora.

Zajedno u planinama

Tekst: Zdenko Kristijan

U Slovenskom planinskom muzeju u Mojstrani otvorena je u petak 7. studenog 2014. izložba „Zajedno u planinama / Skupaj v gorah“ povodom 140 godina djelovanja organiziranog hrvatskog planinarstva. Na 38 panoa s tekstovima na slovenskom i hrvatskom jeziku prikazana je dugogodišnja suradnja hrvatskih i slovenskih planinara. Predstavljeno je povijesno nasljeđe, stručna suradnja u različitim djelatnostima, školovanju i razmjeni iskustava između markacista, alpinista, vodiča i dr. Velikim brojem slika i dokumenata predstavljena je tradicija susreta između društava i nacionalnih planinarskih saveza. U tom je dijelu zastupljeno Samoborsko gorje i Samoborsko planinarstvo. Poseban dio izložbe čini prikaz ekspedicija u velika svjetska gorja, na kojima hrvatski i slovenski alpinisti već desetljećima ostvaruju svjetski vrijedne rezultate.

Izložba je ostvarena suradnjom Hrvatskog planinarskog saveza i Planinske zveze Slovenije sa slikovnim materijalom i podacima koji su prikupljeni i obrađeni na poticaj HPS-a, a tome je pridonijelo nekoliko desetaka planinara s obje strane granice.

Na otvorenju je bilo preko 60 sudionika, a među njima 30 predstavnika onih društava iz Hrvatske koji su za izložbu priložili dokumente i fotografije. Otvorili su je, uz ravnatelja Slovenskog planin-

skog muzeja, predsjednici obaju planinarska saveza. Program je upotpunjen dvama video prikazima rada nacionalnih planinarskih saveza i uspješnim nastupom Planinarskog pjevačkog zbora „Go-remi“ iz Zagreba. Samoborske planinare su predstavljali Vlado Novak, ujedno i predsjednik Izvršnog odbora HPS-a, te Darko Dömötörffy i Zdenko Kristijan.

Plan izleta 2015.

"Vodič ima pravo otkazati izlet, promijeniti program izleta ili ga odgoditi za neki drugi termin zbog loših vremenskih uvjeta, nedovoljnog broja prijavljenih planinara ili drugih okolnosti. Na izletu sudjelujete na vlastitu odgovornost. Svaki sudionik izleta treba poštovati upute vodiča i ne smije napuštati grupu bez njegova znanja."

SIJEČANJ				
03. 01. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
10. 01. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
18. 01. 2015.	Brežiška planinska pot	Šojkina zimska liga	lagano	N. Greblički / M. Klarić
24. 01. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
24-25. 01. 2015.	Sv. Gera		lagano	Gordana Kosmat
31. 01. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
Alpinistička sekcija Zimsko bivakiranje u Samoborskom gorju				Karlo Guštin
VELJAČA				
07. 02. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
14. 02. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
19. 02. 2015.	SKUPŠTINA DRUŠTVA			U. O.
21. 02. 2015.		Šojkina zimska liga		Mirjana Klarić
Alpinistička sekcija Vikend izlet na Zelenicu sa penjanjem grapa na Begunjsčici				Nikola Skendrović
OŽUJAK				
08. 03. 2015.	Ivanščica		lagano	Robert Cvetković
15. 03. 2015.	Samoborsko gorje		lagano	Snježana Nikl
21. 03. 2015.	Dolenjska: Šutna - Planina v Podbočju		lagano	Nenad Greblički
22. 03. 2015.		1. izlet pl. škole		
28.-29. 03. 2015.	Senjska obilaznica		srednje	Daniela Čupić
Alpinistička sekcija Ponavljanje ljetnih tehnika na Okiću				Hrvoje Bišćan / Janko Zubčević
TRAVANJ				
18. 04. 2015.	Rusov pohod - Medvednica		lagano	Zdenko Kristijan
25.-26. 04. 2015.		završni izlet pl. škole		
Alpinistička sekcija Portafortuna - dvodnevni izlet				Maja Štefković / Hrvoje Bišćan
SVIBANJ				
01.-03. 05. 2015.	Biokovo		teško	Gordana Kosmat
09.-10. 05. 2015.	Ugljan - Pašman (Šćah, Veliko Bokolj)		srednje	Milan Šošarić
17. 05. 2015.	Tragom 1. izleta HPD-a / Japetićeve pohod			HPS / HPD Japetić
24. 05. 2015.	Proslava PK Scout			PK Scout
30.-31. 05. 2015.	Triglavsko jezero		srednje	Vesna Pavlin
Alpinistička sekcija Kamenjak - dvodnevni izlet				Vladimira Šančić / Janko Zubčević
LIPANJ				
13. 06. 2015.	Šojka trek / trail			Mirjana Klarić
13.-14. 06. 2015.	Karavanke - Dobrča, Kriška gora		srednje	Milan Šošarić
27. 06. 2015.	Dan HPD Japetića			U.O.
28. 06. 2015.	AUTOBUSNI društveni izlet (Mojstrana)			Vodiči
Alpinistička sekcija Kamp u Paklenici				Domagoj Kreber / Gordana Kosmat
Alpinistička sekcija Grossglockner				Igor Kuzmanić
SRPANJ				
05. 07. 2015.	Jalovec		teško	Mirjana Klarić
18.-19. 07. 2015.	Planina Razor, Vogel, Rodica		teško	Milan Šošarić
KOLOVOZ				
29.-30. 08. 2015.	Velebit - Kita, Zečak, Šatorina		srednje	Hrvoje Bišćan
Alpinistička sekcija Smjer u suhoj stijeni u Alpama				Nikola Skendrović
RUJAN				
04.-06. 09. 2015.	Otok Vis		srednje	Vesna Pavlin
12.-13. 09. 2015.	Pohod Scoutskim putem			PK Scout
19.-20. 09. 2015.	Velebit - Stap		srednje	Ines Buntić
27. 09. 2015.	Bjelolasica		srednje	Robert Cvetković
Alpinistička sekcija Vikend izlet na Dabrove				Slaven Lovretić
LISTOPAD				
08.-11. 10. 2015.	Kaštelanski Kozjak		srednje	Daniela Čupić
18. 10. 2015.	AUTOBUSNI društveni izlet		lagano	Vodiči
25. 10. 2015.	Sudnikov pohod		lagano	U.O.
31. 10. 2015.	Noć vještica - noćni izlet u Sam. gorju		lagano	Hrvoje Bišćan
STUDENI				
08. 11. 2015.	Samoborsko gorje		lagano	Ines Buntić
14.-15. 11. 2015.	Crnopac		srednje	Snježana Nikl
21. 11. 2015.	Posavsko hribovlje: V Gorah (vlakom)		lagano	Nenad Greblički

Šoićeva kuća

- otvorena je sve dane osim ponedjeljkom
- nema noćenja
- tel. u domu: 01/ 3384-164
- Od Samobora do Malog Lipovca vozi autobus, a postaja je 200 m iza Šoićeve kuće
- prilaz: od Samobora (Rudarska draga) preko Palačnika i Velikog dola, 2:30 h
- Šoićeva kuća je odlično polazište za uspone na Veliki dol, Oštrc, Lipovec-grad, Japetić, Veliki Lovnik i Noršić Selo

TRIGLAVSKA (MARTINA BIŠČAN I MIRELA DRAGOŠA)

U 5 SMO USTALE,
ZAMALO ODUSTALE
PROGNOZA REČE DA ĆE KIŠA,
DA OBLAKU SE JAAAKO PIŠA..

NO, MI SMO HRABRO PRONAŠLE DRUGU,
NA NJOJ VIDJELE SUNCE I DUGU
SVATKO VJERUJE U ŠTO ŽELI,
A MI SMO SE POPETI JAKO HTJELI.

KROZ KIŠU, MAGLU I OBLAKE,
MI LAKO BROJIMO KORAKE,
PO KLINOVIMA I MOKROM KAMENJU
SKAKUĆEMO S RUKSAKOM NA RAMENU.

NA KREDARICU DOŠLE MOKRE ŽENE,
OVE ČETIRI ČVRSTE SU KO STIJENE.
BRIŽNI GSS PITA ZA NAS,
GDJE SMO I KAKO SMO U OVAJ ČAS?

REKLE SMO DA NIJE LAKO,
KROZ BAMBERG IĆI NE MOŽE SVAKO.
U OBLACIMA I MAGLI NIŠTA NIJE ČISTO,
BAMBERG ILI TOMINŠKOVA-SVE JE TO ISTO.

NA SKUPNOM LEŽIŠĆU SE NITKO NASPAVAO NIJE,
ALI TO SMO ZNALE I PRIJE.
S NOVIM DANOM POKAZALO SE SUNCE,
VRIJEME JE ZA OSVOJITI NOVE VRHUNCE.

MALI I VELIKI TRIGLAV OSVAJAMO KO OD ŠALE-
TAKVE ZADATKE SMO SI DALE:
PROSLAVITI TREBA ROĐENDAN I 30-U OBLJETNICU,
I IZLJUBITI SVAKU SLAVLJENICU.

DOLJE SMO SE SPUSTILE U JEDNOM SKOKU,
ČEZ PRAG HOP, I NOGE SU U POTOKU.
MIRJANA, TAMARA, MIRELA I TINA,
TO VAM JE LJUDI, VESELA DRUŽINA.

HPD "Japetić"
Starogradska 15
PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska
e-mail: info@hpd-japetic.hr

